

Με το μάτι στο οφθαλμοσκόπιο της κάμερας: Συμφωνώ κι εγώ, ως θεατής, με τον Γιώργο Πανουσόπουλο ότι οι δύο καλύτερες ή μάλλον οι πιο ολοκληρωμένες ταινίες του είναι το *Μ' αγαπάς*; και το *Μια μέρα τη νύχτα*. Μάλιστα, αυτή η δεύτερη, που την είδα τυχαία σε dvd, υπήρξε μια ευχάριστη έκπληξη για μένα –σε τέτοιο βαθμό, που για μέρες μετά έλεγα σε όποιον γνωστό μου σινεφίλ συναντούσα: «Ξέρεις, υπάρχει μια πολύ καλή ελληνική ταινία...» και συμπλήρωνα με θετικό πνεύμα «και είναι του Πανουσόπουλου». Τώρα θυμάμαι ότι μια παρόμοια αίσθηση είχα αποκομίσει και από την εμπειρία της θέασης μιας άλλης - πιο ανολοκλήρωτης- ταινίας του Πανουσόπουλου, της *Μανίας*. Ήταν 20 χρόνια πριν, Οκτώβριος, στην αίθουσα της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών, την τελευταία Κυριακή του 26ου Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου, που η ταινία προβλήθηκε εκτός συναγωνισμού και πριν γίνει το τελικό της μοντάζ. Και μας πήγε εντελώς αλλού (από όσα είχαμε δει όλες τις προηγούμενες μέρες). Ως συμβατική αφήγηση δεν συνέβαινε και τίποτα σπουδαίο, αλλά καθώς ο ρυθμός ροής των εικόνων αποκτούσε βαθμιαία έναν ξέφρενο, γιορτινό ρυθμό παγανιστικής πανδαισίας, που συνοδεύταν από φωνές, γέλια, ουρλιαχτά και μουσικές, χανόσουν σ' έναν ίλιγγο

απόλυτης ελευθερίας που εκλάμβανες και ως έναν ίλιγγο απόλυτου νοηματικού κενού. Ήταν προφανές ότι δεν επρόκειτο για μια συνηθισμένη ταινία αλλά ούτε και «κανονική», από εκείνες δηλαδή που προορίζονται να αφηγηθούν μια συγκεκριμένη ιστορία και να διεκδικήσουν εισιτήρια στις αίθουσες. Ήταν όμως η θέασή της μια εμπειρία καθαρά κινηματογραφική, που μας εξιστορούσε ένα συμβάν που καμιά άλλη τέχνη δεν θα μπορούσε να μας πει. Η (ανολοκλήρωτη) ταινία ενός πλήρως καταρτισμένου κινηματογραφιστή: παραγωγού, σκηνοθέτη, σεναριογράφου, κάμεραμάν και διευθυντή φωτογραφίας μαζί. Και ανικανοποίητου, πάντα, στην αναζήτηση της ουσίας της τέχνης που υπηρετεί. Μια προσπάθεια που ακόμα συνεχίζεται...

του Σωτήρη Ζήκου

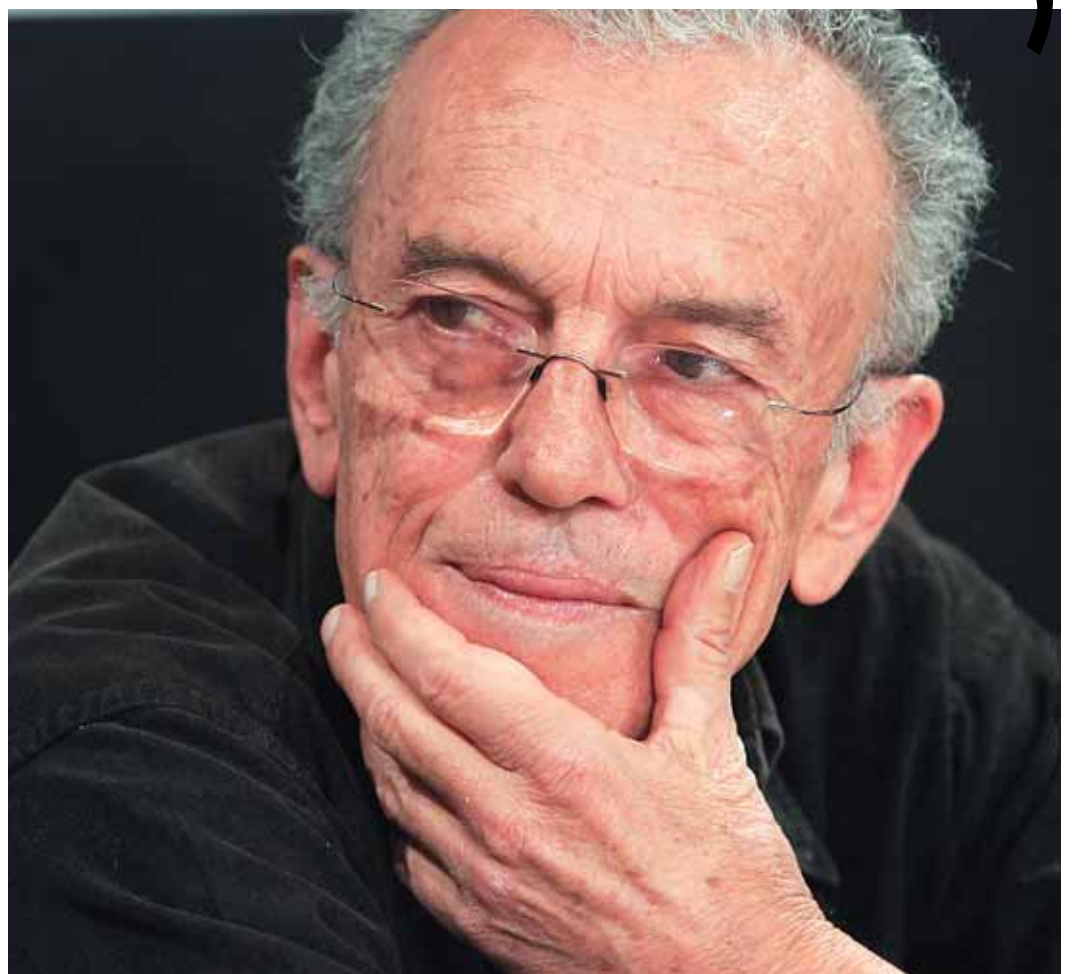
Διαβάστε σήμερα:

- 04 Βραβεία Balkan Fund, το Masterclass του Park Chan-wook και η Βικτόρια Αμπριλ έρχεται...
- 05 Είμαι ένας άνθρωπος με περιέργεια, που προσπαθεί να είναι όσο λιγότερο βλάκας γίνεται, μας λέει ο Πατρίς Σερό
- 06 Ο σκηνοθέτης Κυριάκος Κατζουράκης, η ηθοποιός Κάτια Γέρου και ο μουσικός Μιχάλης Γρηγορίου μιλούν για τη *Γλυκιά μνήμη*
- 07 Αίμα από το Μεξικό και *Πώς περνάν οι ώρες* από την Αργεντινή στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 09 Ο Ραμίν Μπακρανί, σκηνοθέτης της ταινίας *Άνθρωπος σπρώχνει καροτσάκι* σε Πρώτο Πλάνο
- 10 Ο σκηνοθέτης της ταινίας *Battle in heaven*, Carlos Reygadas, μιλάει για την πελοειχία στην ταινία του
- 12 Ο σκηνοθέτης Brillante Mendoza της ταινίας *Ο μασέρ* σε Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13 Ο Kim Jee-woon μιλάει για τη σχέση του με τα διάφορα κινηματογραφικά είδη στα οποία κινείται
- 15 Οι ταινίες μου είναι συνθέσεις πολλαπλών αφηγήσεων, μας λέει η Αντουανέττα Αγγελίδη
- 16 Ο σκηνοθέτης Σπύρος Ν. Ταραβήρας, ο μοντέρ Γιώργος Τριανταφύλλου και ο μουσικός Νίκος Πλατύραχος μιλούν για την ταινία *Buzz*
- 17 Ο σκηνοθέτης Σταύρος Ιωάννου μιλάει για την ταινία του *Κακολύρι 544... η ιστορία μιας μέρας* και ο Άγγελος Φραντζής για *Το όνειρο του σκύλου*
- 21 Πήγαινε *δυτικά* και *Kontakt* στις Ματιές στα Βαλκάνια και δύο συνεντεύξεις
- 22 Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Γιώργος Πανουσόπουλος

“Δεν θεωρώ τον εαυτό μου αφηγητή κι ούτε προτιμώ τον αφηγηματικό κινηματογράφο. Δεν χρειάζεται ο κινηματογράφος την αφήγηση. Σινεμά είναι αυτό που δεν μπορεί να γραφτεί σαν βιβλίο ή να μετατραπεί σε μουσική ή να γίνει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο”

Γιώργος Πανουσόπουλος

46th Thessaloniki International Film Festival

www.jameson.gr

Το Jameson φηρταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
**«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»**
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζηστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

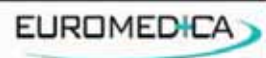
ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Play	3,846	3,005	3,426
2. Backstage	3,331	3,828	3,580
3. Βορινές πολιτείες	3,100	2,886	2,993
4. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι	3,868	4,185	4,027
6. Καρπός στα στάχια	3,317		
7. Ερωτευμένοι	2,851		
8. Αίμα			
9. Πώς περνάν οι ώρες			
10. Γλυκιά μνήμη			
11. Μια νύχτα			
12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
13. Μαύρη βούρτσα			
14. Η ευτυχία του άλλου			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Ο Άλλος	3,962	3,753	3,858
2. Η νοσταλγός	4,325	4,362	4,344
3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
5. Λιούμπη	3,943	3,899	3,921
6. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
7. Το Κακό	3,054		
8. Το πήδημα του Κατσαντώνη	4,000		
9. Λουκουμάδες με μέλι	3,563	3,467	3,515
10. Η εύκολη Λία	3,372	3,330	3,351
11. Το όνειρο του Ικάρου	3,734	3,327	3,531
12. Black μπέεε...	4,030		
13. Όμηρος	4,291		
14. Εκτός σχεδίου	4,026		
15. Τσίου...	4,254		
16. Θυμάμαι			
17. Buzzz			
18. Το όνειρο του σκύλου			
19. Κακολύρι			
20. Γλυκιά μνήμη			
21. Η πόλη των θαυμάτων			
22. Αγρόπνια			
23. Γαλάζιο φόρεμα			
24. Υποβρύχιος έρωτας			
25. The zero years			
26. Η καρδιά του κτήνους			
27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Από τάφο σε τάφο	3,412		
2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132	4,249	4,190
3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	3,814
4. Απώλεσθέντα	3,957		
5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου	4,231		
6. Η πτώση του αγγέλου	2,725		
7. Lady Zee	3,407		
8. Κορώνα-γράμματα	3,178		
9. Ο Κοκούμι	3,686		
10. Πήγαινε δυτικά			
11. Kontakt			
12. Ρίνα			
13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 177 • ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΙΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Τα λένε όλα οι ταινίες έξω βροχές και καταιγίδες...

Πού χορεύουμε απόψε το βράδυ;

• Εισπνοή-εκπνοή. Εισπνοή-εκπνοή. Οκέι, είμαι ακόμα εδώ. Λοιπόν, τι κάνω όταν δεν έχει φεστιβάλ; Δηλαδή τις υπόλοιπες 355 μέρες του χρόνου; Μπαίνω σε χειμερία νάρκη κι όταν περάσει ο βαρύς χειμώνας, ξεκινά μια δεύτερη νάρκη που καλοκαιρινή με κασώνες και θερινές καταιγίδες. Βουλιάζω, βασικά, σε μια νιρβάνα αδράνιας. Και μόλις φτάνει το φεστιβάλ εκκολλάω, ξε-τρυπώνω σαν μεταξοσκώληκας από το κουκούλι μου και αναπνέω. Ναι! Ζω και αναπνέω για το φεστιβάλ. Το φεστιβάλ είναι εγώ κι εγώ είμαι το φεστιβάλ. Όλο το φεστιβάλ είναι δικό μου! Δικό μου! Μπουαχαχά!!! My precious... my little precious...

• Η τελευταία ψύχωση μου είναι οι υποτιτλισμοί. Οπότε, αν πάρετε το μάτι σας κάποια αστεία (με την καλή και την κακή έννοια) μετατροπή των αγγλικών στα ελληνικά ή το αντίστροφο, σε οποιοδήποτε ξένη ή ελληνική φεστιβαλική ταινία, στελέτε το. Θέλω να φτιάξω κάνα δυο τελίτσες με τα best of...

• Το διαδίκτυο είναι μια αχανής και αβυσσαλέα πηγή πληροφορίας, αλλά και ανωσιότητας. Αν πάτε λοιπόν στη σελίδα www.news.google.com και πληκτρολογήσετε στη μηχανή αναζήτησης το συνδυασμό λέξεων Thessaloniki+film, η πρώτη σελίδα που θα παρουσιαστεί, με μεγάλα γράμματα μας πληροφορεί για το... 49ο (!) Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης που ξεκίνησε την περασμένη Παρασκευή στην... Αθήνα... Άουτς! μαχαίριά στην καρδιά...

Δέσποινα: Μην τραβός Πατρίς το βραβείο, θα στο δώσω. Πατρίς: Ε, όσο επιτέλους, δικό μου δεν είναι;

• Τα Βαλκάνια σκίζουν, αδερφέ. Κουβαλάνε μια φευγάτη αναρχία, ένα χιούμορ μαύρο, κατάμαυρο, που διαβρώνει τα πάντα. Κι έχουν κι αυτή την τρελιάρα μουσική που είτε σε κηδεύει ακούγεται είτε σε γάμους, εκπέμπει μια τρομακτική ενέργεια για ζωή. Σημείωσε για τώρα και για το μέλλον: Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου, Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι; (ένα τίποτα...) και Από τάφο σε τάφο. Το τελευταίο ξεκίνησε εκπληκτικά, αλλά κάπου στα μισά σκλήρυνε απότομα και ανατρίχασα. Ο ήρωας πάντως την είπε την ατάκα: «δεν γεννιούνται όλοι, αλλά όλοι πεθαίνουν...»

• Ο μασέρ από Φιλιππίνες. Όταν εμφανίστηκε ο σκηνοθέτης για το γνωστό ρωτήστε-τα-σώψυχά-σας-και-θα-σας-απαντήσω, αποκάλυψε πως οι μασέρ της ταινίας είναι ηθοποιοί που έκαναν δυο μήνες πρακτική για να μάθουν να μαλάζουν. Σκληρή δουλειά, δηλαδή. Επίσης, επιβεβαίωσε την ύπαρξη αυτών των ινστιτούτων... ηδονής, τα οποία μάλιστα πολλές φορές ελέγχονται στρατιωτικά! «Πάλι καλά που δεν τα ελέγχει η εκκλησία», αναφώνησε κάποιος από το κοινό και γέλασαν όλοι, μαζί και ο σκηνοθέτης (ε-

φύσον του μεταφράστηκε, βέβαια, αφού οι Φιλιππινέζοι δεν ομιλούν ελληνικά). Φοβάμαι να κάνω οποιοδήποτε έξτρα χιουμοριστικό σχόλιο, για να μην κοπεί.

• Ποια είναι η πιο ωραία αφίσα; Αυτή που ιντριγκάρει περισσότερο, τέλος πάντων; Δώστε μου μερικές στιγμές να ξεδιπλώσω τη σκοτεινή, μακάβρια, πλευρά του εαυτού μου. *Ιστορία δυο αδελφών*, του Kim Tζι Γουν. Μια οικογενειακή φωτογραφία. Οι όρθιοι, σοβαροί, αγέλαστοι γονείς, και μπροστά οι δυο κόρες τους, καθισμένες σε ένα αναπαυτικό ντιβάνι, και... κυριολεκτικά λουσιμένες στο αίμα. Είναι τρελοί αυτοί οι Κορεάτες... Τους πάω!

• Κι ενώ όλοι είναι στο Ολύμπιον, βολεμένοι στα καθίσματά τους, έτοιμοι, δίχως ποπ-κορν και κόκα-

Ζορζ: Κάτσε κύριε Νίκο, μη σηκώνεσαι. Παπατάκης: Δεν το είχα σκοπό. Σε τραβώ να κάτσεις εσύ, να μη φαινέσαι πιο ψηλός.

κόλες (πόσο πραγματικά υπέροχο είναι που δεν ακούγεται ούτε ένα κρις-χαψουφ...) για να απολαύσουν την ταινία *Ερωτευμένοι*, η προβολή δεν λείπει να αρχίσει. Τικ-τακ (είναι ο χρόνος που κυλάει). Γέλια, φωνές, σφουρίγματα. Τικ-τακ (τώρα έχουν περάσει 20 λεπτά) και ανακαινώνεται πως η προβολή καθυστέρησε επειδή ένα μέλος της κριτικής επιτροπής (ποιος, ρε; ποιος;) άργησε να έρθει. Α, χα! Κι αν έμενα με καθυστέρηση το λεωφορείο, μήπως υπάρχει κάποια σχετική γραμμή, για να τους ειδοποιήσω για την αργοπορία μου, ώστε να μεταφέρουν λιγολιγούλακι την ώρα προβολής; Πείτε μου να... Πλι-πλι-πλι-πλι... πλι...

• Και καθώς μετακινούσα τα πόδια μου με διαδοχική εναλλαγή (περπατούσα δηλαδή), άκουσα κάποιον να λέει: «Σύμφωνα με έ-

γκυρες πηγές, το Masterclass έκπληξη θα πραγματοποιηθεί από τον Στίβεν Σίγκαλ». Και κόντεψα να πνιγώ...

• Πώς μπορώ επιτέλους να φτιάξω κάτι ολοκληρωτικά καινούριο; Ο Πατρίς Σερό στην Αποθήκη (η μεταφράστριά του ήταν αληθινή από τις καλύτερες που έχω δει μέχρι τώρα στη βαυλιωνία του φεστιβάλ) έδωσε τη δική του απάντηση: «Θα μπορούσε να πει κανείς ότι όλα έχουν ειπωθεί [...] όλες οι ιστορίες είναι όμοιες, όμως διαφέρουν στον τρόπο που τις βιώνει κανείς». Και μετά, για την ενδεχόμενη ομοιότητα της ταινίας *Σαρκική Εξάρτηση* με το *Τελευταίο ταγκό στο Παρίσι*, σόλαρε: «Δεν υπάρχουν πολλοί τρόποι για να κάνεις έρωτα ούτε για να ακουμπάς έναν τοίχο ούτε για να μπαίνει ένα όργανο μέσα σ' ένα άλλο. Αυτό που διαφέρει είναι πώς το ζει ο καθένας [...] Όσο για την οικειότητα (intimacy), δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να την περάσουμε στο κοινό. Όσα σώματα, όσο σεξ κι αν δείξουμε, το μυστικό των συναισθημάτων της οικειότητας παραμένει ένα μυστήριο».

• Μην τολμήσετε να μην διαβάσετε αυτήν την τελίτσα. Είναι για την επόμενη ταινία του Σερό. Βασίζεται σε μια νοβέλα του Κόνραντ. Πρόκειται για την ιστορία ενός ζευγαριού. Η γυναίκα είναι πρωινό φεύγει αφήνοντας ένα σημείωμα, αλλά παρόλα αυτά επιστρέφει μετά από... τρία χρόνια. Ε, δεν θα βρήκε και τίποτα καλύτερο, οπότε μέχρι εδώ, όλα καλά. Το κουφύ έρχεται τώρα:

Παρκ Τσαν-γουκ: うあもちと ひそりきてち とし... はめちとひもし! Διερωτές: Το motivo tis ekdikisis stis tenies mu... e, me prixate pia!

varioγράφο. Ποιος είτε ότι ο σεναριογράφος δεν είναι η καλύτερη επιλογή;» Έχει καμιά ηθοποιός άποψη για το θέμα;

• Ο κύριος Γιώργος Κολόζης (*Το πηγάδι του Κατσάνωνη και ο Μπάριμα Λάμπρος*) έχει λύσει την εξίσωση της ζωής μέσα του.

Αυτό που θα ακολουθήσει είναι σοφία α λα γκουρού Σοτγκί Κουγιατέ: «ο χώρος και ο χρόνος είναι αδελφία για τον άνθρωπο, αλλά και ταυτόχρονα βασανιστήριά του. Κι αν θέλετε κάτι πιο φιλοσοφικό (ναυιιιιιι), δεν υπάρχει ούτε χώρος ούτε χρόνος». Αυτή τη στιγμή, έχω σταματήσει το γράψιμο και διαβάζω αυτό που έγραψα, με το χέρι στο πηγούνι σαν αρχαιοελληνικό σκεπτόμενο άγαλμα κακής ποιότητας (υπήρχαν και τέτοια...) Εξαιρετική ατάκα.

• *Ευκολή Λία* είναι ο τίτλος της ταινίας του Σεϊτανιδή. Λία, επειδή είναι το όνομα της ηρωίδας, αλλά Λία κι επειδή ηχεί όπως το «λεία». «Όλοι μας ανταποκρινόμαστε στον τίτλο», δήλωσε ο σκηνοθέτης. Ω, ω... Νιώθω απροστάτευτο μурμηγκάκι. Από αύριο θα σταματήσω να είμαι αφελής, εύπιστος, πρόθυμος, διαθέσιμος και τα λοιπά. Αδύνατο. Εδώ ψυχαναγκάστηκα να δώσω πέντε ευρώ σ' έναν πιεστικό Ιταλό στη Ναυαρίνου που έφταξε τη φιγούρα μου με ψαλίδι σε χαρτί μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα... Ξεφιλίστηκε η θέλησή μου... Ο-χ-ι. Ο-χ-ι. Πρέπει να μάθω να το λέω.

• Το είτε και ο Στοράρο: «Έφτασα μέχρι εδώ, γιατί έμαθα από μικρός να λέω όχι». Ο-χ-ι. Γαμώτο, δεν μου βγαίνει με τίποτα αυτή η ρημματοσμένη η λέξη.

• Όσο για την Τετάρτη... να κάνω ασκήσεις ενδυνάμωσης της προσωπικότητάς μου, να παρακολουθήσω το Master Class του Στίβεν Σίγκαλ (πλλάκα κάνω), να πλακωθώ στις ταινίες (μμμ, Το όνειρο του σκύλου, *Το σινιόν της Όλγας*, καλτ Σουζούκι και *Καλοί άνδρες καλύτερες γυναίκες*... καλή επιλογή ή τα θαλάσσωσα;), να γράψω αυτή τη στήλη και να φάω εξή από αυτά τα με-γκλικά σαντουισάκια με γαλοπούλα που φτιάχνουν στα κυλικεία. Μερικά ακόμα και θα φυτρώσει μια γαλοπούλα μέσα μου...

Sotiris Babatzim (donkihotis@hotmail.com)

23 ΤΕΤΑΡΤΗ • WEDNESDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	ODEON - PLATIA
<p>11:00 Documentaries <i>Buzz</i> - 120' Σπύρος Ν. Ταραβήρας / Spiro N.Taraviras, Greece 2005 O.V. English</p> <p>13:30 Feature Film <i>To Όνειρο του σκύλου / Το oniro tou skylou</i> - 88' Αγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:30 International Competition - Mexican Cinema <i>Αίμα / Sangre</i> - 90' Amat Escalante, Mexico - France 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>17:30 Nico Papatakis Tribute Τριημέρι Εκδήλωση Νίκου Παπατάκης / Honourary Ceremony Nico Papatakis <i>Gloria Mundi</i> - 92' France 1975/2005 O.V. French/English sub.</p> <p>20:00 International Competition <i>Πώς περνάν οι ώρες / Como pasan las horas</i> - 85' Ines de Oliveira Cezar, Argentina 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>22:00 International Competition - Feature Films <i>Γλυκιά μνήμη / Glykia mnimi</i> - 99' Κυριάκος Κατζουράκης / Kyriakos Katzurakis, Greece 2005 O.V. Greek, Russian/English sub.</p>	<p>11:00 Nico Papatakis Tribute <i>Σκιές / Shadows</i> - 87' John Cassavetes, USA 1959 O.V. English</p> <p>13:00 Antoinetta Angelidi Tribute <i>Idees Fixes - Dies Irae</i> (Παρολιγνές στο ίδιο θέμα) <i>Idees Fixes - Dies Irae</i> - 60' Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi, Greece 1977 O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:00 Someone to Watch <i>Το σινιόν της Όλγας / Le Chignon d'Olga</i> - 96' Jerome Bonnell, France - Belgium 2002 O.V. French/English sub.</p> <p>17:00 Seijun Suzuki Tribute Τριημέρι μελωδία / Tsigonerauwaizen - 144' Seijun Suzuki, Japan 1980 O.V. Japanese/English sub.</p> <p>20:00 ID-05 <i>Η διπλανή πόρτα / Naboer</i> - 73' Pal Slettaune, Norway 2005 O.V. Norwegian/English sub.</p> <p>22:00 ID-05 <i>Πολίτης σκύλος / Mah Nakorn</i> - 100' Wisit Sasanatieng, Thailand 2004 O.V.Thai/English sub.</p> <p>24:00 Special Event <i>Flaming Lips: Ατρόμητα φρικιά / Fearless Freaks</i> - 103' Bradley Beesley, USA 2005 O.V. English</p>	<p>11:00 Nico Papatakis Tribute <i>Οι βοσκοί / Les Patres du desordre</i> - 121' Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis, France 1967 O.V. Greek/French sub.</p> <p>13:30 Documentaries <i>Κακοί και 544... η ιστορία μιας μέρας / Kakyori 544...i istoria mias meras</i> - 75' Σταύρος Ιωάννου / Stavros Ioannou, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:15 Feature Films <i>Όμπρος / Omiros</i> - 105' Κωνσταντίνος Γιάνναρης / Constantine Giannaris, Greece 2005 O.V. Greek/Albanian/English sub.</p> <p>17:30 Feature Films <i>Θυμάμαι / Thymame</i> - 104' Δημήτρης Κολλάτος / Dimitris Kollatos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>20:00 Feature Films <i>Τσίου... / Tsiou...</i> - 83' Μάκης Παπαδημητράτος / Makis Papadimitratos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>22:00 Spotlights Τριημέρι Εκδήλωση Γρηγόρη Γρηγορίου / Honourary Ceremony Grigoris Grigoriou <i>Πικρό ψωμί / Pikro psomi</i> - 90' Greece 1951 O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Προσεχές / Works in progress <i>Αποσπάσματα 7 ελληνικών ταινιών στο στάδιο της παραγωγής / Excerpts from 7 Greek films in production.</i> O.V. Greek</p>	<p>11:00 Out of Competition <i>Η μεγάλη έκσταση του Ρόμπερτ Κάρμικελ / The Great Ecstasy of Robert Carmichael</i> - 94' Thomas Clay, UK 2005 O.V. English</p> <p>13:00 Patrice Chereau Tribute <i>Η γυναίκα με το κόκκινο λουλούδι / La Chair de l'orchidee</i> - 110' Patrice Chereau, France - Germany - Italy 1975 O.V. French</p> <p>15:30 International Competition <i>Καρπός στο στόμα / Mangzhong</i> - 109' Zhang Lu, China - South Korea 2005 O.V. Mandarin, Korean/English sub.</p> <p>18:00 Hou Hsiao-hsien Tribute <i>Η κόρη του Νζιλου / Niuhue Nuer</i> - 93' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1987 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>20:30 International Competition <i>Ερωτευμένοι / Lianren</i> - 104' Wang g-Tai, Taiwan 2005 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>23:00 Special Screening <i>Sympathy for Mr.Vengeance / Boksuneun naui geot</i> - 120' Park Chan-wook, South Korea 2002 O.V. Korean/English sub.</p>	<p>13:00 Focus on New Danish Cinema <i>Στα δικά σου χέρια / Forbrydelse</i> - 101' Annette K. Olesen, Denmark 2004 O.V. Danish/English sub.</p> <p>15:30 Seijun Suzuki Tribute <i>Ιστορία μιας πόλης / Shempu Den</i> - 96' Seijun Suzuki, Japan 1965 O.V. Japanese/English sub.</p> <p>18:00 ID-05 <i>Ρασιδ Μασραβί, Παλαιστίνη</i> - France 2005 O.V. Arabic/English sub.</p> <p>20:30 Young Americans <i>Το κολοκίρι των κοριτσιών Γκαρσία / How the Garcia Girls Spent their Summer</i> - 125' Georgina Riedel, USA 2005 O.V. English, Spanish/English sub.</p> <p>23:00 ID-05 <i>Στοιχημάτιες της ζωής σου / Spiele Leben</i> - 98' Antonin Svoboda, Austria - Switzerland 2005 O.V. German/English sub.</p>	<p>11:00 Mexican Cinema <i>Θέλω και τη μαμά σου / Y tu mama tambien</i> - 105' Alfonso Cuaron, Mexico - USA 2001 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>15:30 Mexican Cinema <i>Κανόνα / Canoa</i> - 115' Felipe Cazals, Mexico 1975 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>18:00 Balkan Survey Main Selection <i>Πηγανέ δυνάμεις / Go West</i> - 97' Ahmed Imamovic, Bosnia and Herzegovina-Croatia 2005 O.V. Bosnian/English sub.</p> <p>20:30 Balkan Survey Main Selection <i>Kontakt</i> - 110' Sergej Stanojkovski, FYROM-Germany 2005 O.V. Slavo-macedonian/English sub.</p> <p>23:00 Mexican Cinema <i>Battle in Heaven / Batalla en el cielo</i> - 120' Carlos Reygadas, Mexico - France - Germany - Belgium 2005 O.V. Spanish/English sub.</p>	<p>15:00 Michael Winterbottom Tribute <i>Η χώρα των θαυμάτων / Wonderland</i> - 108' Michael Winterbottom, UK 1999 O.V. English</p> <p>17:30 Patrice Chereau Tribute <i>Βασίλισσα Μαργκό / La Reine Margot</i> - 140' Patrice Chereau, France - Germany - Italy 1994 O.V. French</p> <p>20:30 Mexican Cinema <i>Κρόνος / Cronos</i> - 95' Guillermo Del Toro, Mexico 1992 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>22:30 Hou Hsiao-hsien Tribute <i>Καλοί άνδρες, καλύτερες γυναίκες / Haonan Haonu</i> - 108' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1995 O.V. Mandarin, Hokkien, Cantonese, Japanese/English sub.</p>

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ BALKAN FUND

Το project του Κωσταντίνου Γιάνναρη *Welcome Aboard* κέρδισε ένα από τα τέσσερα βραβεία που απονεμήθηκαν χθες από το Balkan Fund, στο πλαίσιο του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Παραλαμβάνοντας το βραβείο από τον σεναριογράφο Guillermo Arriaga, ο Κ. Γιάνναρης εξέφρασε την ικανοποίησή του για την επιτυχία του Balkan Fund, ως ενός πολύ χρήσιμου θεσμού «που αναδεικνύει νέα ταλέντα». Αναλυτικότερα τα βραβεία, που συνοδεύονται από χρηματικό έπαθλο 10.000€, απονεμήθηκαν στα projects:

- *A Conversation with Serafim*, σεναριογράφος και σκηνοθέτης Silviu Purcarete, παραγωγός Ozana Oancea - Libra Films (Ρουμανία)
- *Asphyxiation*, σεναριογράφος και σκηνοθέτης Asli Ozge, παραγωγός Deniz Kunkut - DKFY (Τουρκία)
- *Cum in the Rye*, σεναριογράφος Dimitrije Vojnov, σκηνοθέτης και παραγωγός Srdjan Dragojevic - Delirium Films (Σερβία & Μαυροβούνιο)
- *Welcome Aboard*, σεναριογράφος και σκηνοθέτης Κωσταντίνος Γιάνναρης, παραγωγός Γιώργος Λυκιαρδόπουλος - Highway Productions (Ελλάδα)

Την εκδήλωση παρουσίασαν η συντονίστρια του Balkan Fund, σκηνοθέτης και παραγωγός Λουκία Ρικάκη και η καλλιτεχνική διευθύντρια, διδάκτωρ σεναρίου και δημιουργικής παραγωγής, Χριστίνα Κάλλας- Καλογεροπούλου. Εκ μέρους της κριτικής επιτροπής ο Gyula Gazdag, καλλιτεχνικός διευθυντής του Sundance Film Institute, τόνισε ότι το πιο σημαντικό μέρος του θεσμού δεν είναι τα ίδια τα βραβεία, αλλά το γεγονός ότι δίνεται η ευκαιρία σε σεναριογράφους, παραγωγούς και σκηνοθέτες να παρουσιάσουν τις ιδέες τους και να γίνει διάλογος πάνω σε αυτές τις ιδέες. Στόχος του Balkan Fund, όπως είπε ο ίδιος, είναι να τους «εμπνεύσει, ώστε όταν θα έχουν και πάλι την ευκαιρία να συναντηθούν με decision makers να σχηματίσουν μια πιο καθαρή εικόνα για το τι ζητούν οι επεν-

δυτές, καθώς και να μπορούν να αρθρώσουν καλύτερο λόγο». Τόνισε ακόμη ότι είναι σημαντικό να δουν οι δημιουργοί τη συμμετοχή τους στο Balkan Fund ως ένα βήμα μπροστά, που θα τους βοηθήσει στην ανάπτυξη του σεναρίου τους. «Τις τρεις αυτές ημέρες του Balkan Fund είχαμε μια θαυμάσια ευκαιρία να γνωρίσουμε πολύ ενδιαφέρουσες ιδέες και ενδιαφέροντες ανθρώπους», είπε χαρακτηριστικά ο κ. Gazdag. Στις εργασίες του Balkan Fund συμμετείχαν και παρουσιάστηκαν φέτος –τρίτη χρονιά λειτουργίας του– δώδεκα projects, τα οποία επελέγησαν μεταξύ 50 συνολικά υποψηφιοτήτων. Σημειώνεται ότι το Balkan Fund έχει ως στόχο να βοηθήσει κινηματογραφιστές από τις χώρες των Βαλκανίων να σχεδιάσουν και να αναπτύξουν με όσο το δυνατόν πιο επαγγελματικές προδιαγραφές τις επόμενες ταινίες τους.

MASTERCLASS: PARK CHAN-WOOK

Με συντονιστή του σημερινού masterclass τον κριτικό κινηματογράφου (senior critic) του *Variety* Derek Elley, ο Park Chan-wook παρουσίασε στο πολυπληθές κοινό του την τέχνη του και τα μυστικά του.

Ο Elley, γνώστης του ασιατικού κινηματογράφου, ξεκίνησε τη συζήτηση με τις σπουδές του Park Chan-wook στη φιλοσοφία, οι οποίες δεν τον ικανοποίησαν ως προς τον αρχικό του στόχο, να γίνει κριτικός τέχνης, γιατί δεν κάλυπταν θέματα αισθητικής. Έτσι, σταδιακά στράφηκε σε άλλους χώρους, οι οποίοι τον οδήγησαν τελικά στην σκηνοθεσία.

Ενδιαφέρουσα ήταν η αφοπλιστική απόρριψη από μέρους του σκηνοθέτη των δύο πρώτων ταινιών του: *Moon is ... the Sun's Dream* και *A Trio*, ταινίες που δεν τις έχει δει κοινό εκτός κορεατικών συνόρων. Εντοπίζοντας τον λόγο της απόρριψης, αναφέρθηκε κατά κύριο λόγο στη σχέση που είχε με τους ηθοποιούς κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Τότε, είπε ο Park Chan-wook, τους έβλεπε ως ένα κινούμενο αντικείμενο του πλάνου. Έτσι, η πρώτη του ταινία έγινε με έναν από τους μεγαλύτερους αστέρες της κορεατικής τηλεόρασης –ακόμη και η επανάληψή της στην τηλεόραση τον κάνει να νιώθει ότι δεν άξιζε τον κόπο.

Η στάση του πλέον απέναντί τους έχει αλλάξει –το ίδιο και τα κριτήριά του στην επιλογή τους: όσο και αν ακούγεται οξύμωρο, τους διαλέγει με κριτήριο την εμφάνισή τους. Όχι βέβαια με κριτήριο την ομορφιά τους, αλλά με το κατά πόσο οπτικά ταιριάζουν με την εικόνα του χαρακτήρα που αυτός έχει πλάσει στο μυαλό του. «Γιατί», όπως είπε χαρακτηριστικά, «ο Κλιντ Ίστυουντ δεν είναι γνωστός για τις δεξιότητες ηθοποιίας του. Είναι ωστόσο μεγάλος ηθοποιός γιατί ταιριάζει οπτικά με τους ρόλους του, είναι έξιπυγος και συνεργάζεται σωστά στο σετ.»

Για το θέμα της οπτικής διάστασης του έργου του, ο ίδιος δήλωσε ότι σε γενικές γραμμές τον ενοχλεί να δίνεται τόσο μεγά-

λη έμφαση στο οπτικό του στίλ. Εξ άλλου, με δεδομένο το γεγονός ότι σε καθεμία από τις ταινίες της τριλογίας «της εκδίκησης» εργάστηκε με διαφορετικό διευθυντή φωτογραφίας, ο ίδιος θεωρεί ότι αν κάποιος δεν γνωρίζει ότι τις υπογράφει ο ίδιος σκηνοθέτης, δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει μία τέτοιου είδους ενότητα. Για τον ίδιον, σημασία έχει η αφήγηση της ιστορίας: ό,τι συντελεί σε αυτόν τον στόχο, αξιοποιείται ανάλογα. Έτσι, και για την επόμενη ταινία του, η οποία θα γυριστεί ψηφιακά, δεν σκέφτηκε «ας κάνω κάτι ψηφιακό», αλλά ήταν το θέμα που οδήγησε στη λύση της ψηφιακής: οι έγκλειστοι σε ένα ψυχιατρικό ά-

συλο και οι εμμονές τους «απαιτούσαν» με τον τρόπο τους να γυριστούν ψηφιακά. Σχετικά με τα σενάρια των έργων του, ο Park Chan-wook έδωσε με λεπτομέρειες τον τρόπο με τον οποίον εργάζεται: δουλεύει πάντοτε με συνεργάτη, έχουν από ένα πληκτρολόγιο καθένας και «συνομιλούν» μέσω της ίδιας οθόνης, απαντώντας ο ένας ουσιαστικά στον άλλον. Μόνιμος συνεργάτης του στο σενάριο ήταν ο καλύτερός του φίλος μέχρι πρόσφατα που αποφάσισε να γίνει ο ίδιος και σκηνοθέτης. Έτσι, ο Park Chan-wook αναγκάστηκε να βρει άλλον με βασικό κριτήριο τη δέσμευση του μελλοντικού του συνεργάτη ότι... δεν θα γίνει σκηνοθέτης.

30 ώρες χρειάστηκε η συγγραφή του σεναρίου για το *Oldboy* και έξι μήνες η συγγραφή για την *Εκδίκηση της κυρίας*. Είναι προφανές ότι το κριτήριο είναι εσωτερικό: «Ο σεναριογράφος πρέπει να νιώσει όπως ο ολοκληρωμένος ασιάτης ζωγράφος, ποια είναι η στιγμή που η μονοκοτυλιά τελειώνει, που το έργο έχει ολοκληρωθεί.»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ MASTERCLASSES

Τετάρτη 23 Νοεμβρίου, 11:00 - Αίθουσα Τζον Κασσαβέτης

Masterclass: Merlin Crossingham & Jill Keogh

Οι Merlin Crossingham & Jill Keogh είναι μέλη της δημιουργικής ομάδας του Νικ Παρκ, του 47χρονου σκηνοθέτη του *Γουάλας και Γκρόμιτ στον τεράστιο λαχανόκηπο*. Ο Νικ Παρκ έχει βραβευτεί τρεις φορές με Όσκαρ καλύτερης animation ταινίας μικρού μήκους –και τα τρία με πρωταγωνιστές τους Γουάλας & Γκρόμιτ. Το 2000 γνώρισε παγκόσμια επιτυχία με το μεγάλο μήκους *Chicken Run*. Στο Masterclass θα παρουσιαστούν τα πρωτοποριακά τεχνολογικά συστήματα παραγωγής για τις ταινίες κινουμένων σχεδίων που ετοιμάζουν.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Τετάρτη 23 Νοεμβρίου, 13:00 - Αίθουσα Σταύρος Τορνές

Μεξικανικός κινηματογράφος: Πώς μια «μικρή» κινηματογραφία μπορεί και κινείται με άνεση μεταξύ mainstream - Hollywood και μίας διακριτής εθνικής παραγωγής.

Εισηγητές: Carlos Reygadas (σκηνοθέτης) Amat Escalant (σκηνοθέτης), Jaime Romandia (παραγωγός), Carlos Cuaron (σεναριογράφος), Carlos Carrera (σκηνοθέτης), Jorge Sanchez (παραγωγός του *Ripstein* και ιδρυτικό μέλος του Ibermedia, διευθυντής του Guadalajara Film Festival), Susana Lopez Aranda (υπεύθυνος διεθνούς προώθησης και πώλησης στο Mexican Film Institute), Leonardo Garcia Tsao (κριτικός κινηματογράφου, μέλος της διεθνούς κριτικής επιτροπής).

Βικτόρια Αμπρίλ

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
Σάββατο 26 Νοεμβρίου, στις 21:00

Putcheros do Brasil

Η μούσα του Αλμοδοβάρ, Victoria Abril εισβάλλει στον κόσμο της μουσικής «Η Βραζιλιάνικη μουσική είναι χαραγμένη στη μνήμη μου και στο παρελθόν μου, με συνοδεύει απ' τις πρώτες βόλτες μου στο Retiro Park στη Μαδρίτη και τους εφηβικούς μου έρωτες. Στα 70s ήταν η μουσική που όλοι θέλαμε να τραγουδάμε, ήταν το soundtrack της ζωής μου!» λέει η ίδια για τη μουσική που τη σημάδεψε και αποτέλεσε την προσωπική της πρόκληση.

Δεν είναι εύκολο να τραγουδάς Bossa Nova, ειδικά αν έχεις ως σημεία αναφοράς καλλιτέχνες όπως Antonio Carlos Jobim, Joao Gilberto, Ellis Regina και Rosa Passos. Η αισθησιακή φωνή της Victoria Abril ταιριάζει απόλυτα στα υπέροχα τραγούδια που ερμηνεύει, δίνοντας το προσωπικό της στυλ, και καταφέρνει να βάλει σε αναμονή την πολυβραβευμένη υποκριτική της καριέρα για να αφιερωθεί στην μουσική. Ο πρώτος της δίσκος *Putcheros do Brasil*, κυκλοφόρησε μέσα στο 2005 και θα έχετε μια μοναδική ευκαιρία να ακούσετε ζωντανά τα τραγούδια του σε μια βραδιά που αναμένεται μαγική.

Χορηγός: Nova

Προώληση εισιτηρίων: Εκδοτήρια Μεγάλου Μουσικής Θεσσαλονίκης και Εκδοτήρια Πλ. Αριστοτέλους
Τιμές εισιτηρίων: 25€ κανονικό / 15€ φοιτητικό

Πατρίς Σερό

Η συνάντηση μαζί του μας αποκάλυψε μια γοητευτική προσωπικότητα κι έναν βαθιά ανήσυχο άνθρωπο που προσπαθεί, όπως μας είπε, να κατανοήσει τον κόσμο και να κάνει μοντέρνες ταινίες. Ακόμα κι όταν οι ήρωές του φορούν κοστούμια εποχής...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ...

Μπορεί να είναι τα πάντα. Κάτι που αντλεί από το εξωτερικό περιβάλλον, πράγματα που έχεις ζήσει, συναισθήματα που έχεις βιώσει, ιστορίες που έχεις ακούσει, εικόνες που έχεις δει. Σημασία όμως έχει το σενάριο. Γράφοντάς το, μπορείς να μεταμορφώσεις μια πολύ καλή ιδέα σε μια πολύ κακή ιστορία. Μια καλή ιστορία στο σινεμά είναι υπόθεση μεταχείρισης ενός πρωτότυπου σεναρίου ή ενός βιβλίου. Μια καλή ιστορία μπορεί να είναι όμορφη στο βιβλίο και απαίσια στο σενάριο. Πρέπει να έχεις την ικανότητα να μεταμορφώσεις το υλικό σου, οποιαδήποτε κι αν είναι η ιστορία.

ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ISABELLE HUPPERT

Νομίζω πως στο Gabrielle, η Isabelle Huppert είναι διαφορετική από άλλες ταινίες της. Ίσως περισσότερο εύθραυστη από το συνηθισμένο. Περισσότερο συναισθηματική. Έχει ένα συγκεκριμένο τρόπο η Isabelle να είναι σκληρή, αγνή και προκλητική στους ρόλους της. Κι εγώ ήθελα να το αποφύγω αυτό. Στην ταινία πληγώνει φυσικά αυτόν τον άντρα αλλά χωρίς σκληρότητα και χωρίς να γίνεται θύμα. Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε μια αληθινή γυναίκα. Όχι αφηρημένη, όχι κρύα, με λίγα λόγια καθόλου «Isabelle Huppert». Όσο το δυνατόν περισσότερο. Κάθε ηθοποιός, διάσημος ή άγνωστος, κάνει ενστικτωδώς αμέσως αυτό που ξέρει να κάνει ή έχει συνηθίσει να κάνει. Έτσι συμβαίνει πάντα με όλους τους ηθοποιούς. Ένας σκηνοθέτης πρέπει να αποφύγει αυτό ακριβώς. Ήθελα να βρω έναν καινούριο τρόπο να το κάνω μαζί της αυτό, γιατί πρόκειται για μια βασική ερώτηση για έναν σκηνοθέτη. Δεν ήθελα να την αναγνωρίσετε ως Isabelle Huppert.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οι γυναίκες γνωρίζουν περισσότερα για τη φύση της αγάπης, αδιαμφισβήτητα. Η γυναίκα ξέρει πώς να αποπλανήσει και να αποπλανηθεί. Είναι πιο κοντά στον στόχο. Οι άνδρες πιστεύουν πως το μόνο που χρειάζεται είναι να εμφανιστούν κάπου και η γυναίκα θα τους ερωτευτεί. Οι άνδρες είναι τόσο σίγουροι για τον εαυτό τους. Είναι ενδιαφέρον στο Gabrielle να βλέπεις έναν άνδρα να καταρρέει ξαφνικά, γιατί ανακαλύπτει κάτι που δεν είχε σκεφτεί ποτέ πριν. Είναι κάτι ασυνήθιστο γι' αυτόν. Αυτή η γυναίκα προκαλεί όλη του τη ζωή και τις σκέ-

“Είμαι ένας άνθρωπος με περιέργεια που προσπαθεί να είναι όσο λιγότερο βλάκας γίνεται”

ψεις του. Και οι άνδρες είναι από τη φύση τους και την κουλτούρα τους τόσο υπερόπτες. Ακόμα και αυτοί που παριστάνουν πως δεν είναι. Καταρχήν, είναι σίγουροι πως η γυναίκα τους περιμένει και πως θα τους ερωτευτεί απαραίτητα. Ακόμα κι αν είναι πολύ έξυπνοι άνθρωποι, δεν παύει να είναι άντρες.

Η ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΤΟΥ Ν' ΑΓΑΠΑΣ

Πιστεύω ότι η αγάπη είναι εύκολη, αρκεί να δουλεύεις κάθε μέρα γι' αυτήν. Πρέπει να είσαι προσεκτικός κάθε μέρα, να παρακολουθείς το πρόσωπο με το οποίο ζεις κάθε μέρα, να είσαι έξυπνος. Αλλά αν νομίζεις ότι έχεις κερδίσει, ότι όλα είναι φυσιολογικά, τότε έχασες. Αυτό συμβαίνει στα παντρεμένα ζευγάρια και ξαφνικά έρχονται οι δυσκολίες. Για μένα, η αγάπη είναι μια δουλειά πλήρους απασχόλησης.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ;

Είναι τιμή μου, όταν μου απονέμουν αυτό τον χαρακτηρισμό αλλά δεν νομίζω ότι είμαι διανοούμενος. Γνωρίζω πάρα πολλούς διανοούμενους σήμερα και ήξερα πολύ καλά σπουδαίες μορφές της διανοήσης. Ήμουν φίλος του Μισέλ Φουκώ και του Ζακ Ντελέζ και μπορώ να σας πω με βεβαιότητα πως αυτοί, ναι, ήταν διανοούμενοι. Όσον αφορά εμένα, προσπαθώ να σκέφτομαι, νιώθω ευτυχία να διαβάζω και να μαθαίνω ότι δεν γνωρίζω. Και αυτό είναι. Είμαι ένας άνθρωπος με περιέργεια που προσπαθεί να είναι όσο λιγότερο βλάκας γίνεται. Και αυτό είναι μια δουλειά πλήρους απασχόλησης. Νομίζω πως βρισκόμαστε στη γη για πολύ μικρό χρονικό διάστημα και έχουμε πολλά πράγματα που πρέπει να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε, ακόμα και σε έναν κόσμο που γίνεται πραγματικά όλο και πιο δύσκολος να καταλάβουμε. Να μάθουμε πού είναι η αλήθεια, τι είναι σωστό και τι όχι, να διατηρήσουμε μια αίσθηση πίστης και γενναιοδωρίας. Αυτό είναι εξαιρετικά δύσκολο. Προσπαθώ λοιπόν να μην κάνω πάρα πολλά λάθη και να σκέφτομαι. Αλλά δεν θα αποκαλούσα τον εαυτό μου διανοούμενο. Το πρόβλημα είναι πως όταν αυτό το λένε κάποιοι κριτικοί για κάποιον καλλιτέχνη, είναι συνήθως μια μομφή. Το εννοούν επιμηχανικά. Αλλά αν κάποιος άλλος μου το πει, τότε το αισθάνομαι σαν τιμή.

ΧΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ

Ναι, μπορεί να συμβεί και αυτό. Αυτό που κάνω για να επανακτήσω την πίστη μου στον κόσμο είναι να προσπαθήσω να αναλύσω όλα όσα συμβαίνουν, να βάλω τον εαυτό μου στη θέση των άλλων, να δω πραγματικά τον άλλον, να καταλάβω τη ζωή του. Ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολο. Ζούμε στη Γαλλία ή τη Νέα Υόρκη και μερικές φορές δεν γνωρίζουμε τίποτα για τη χώρα. Προσπαθώ λοιπόν να καταλάβω τι θέλει ο άλλος, γιατί αγωνίζεται, γιατί σκοτώνει... Απλά προσπαθώ να καταλάβω.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΓΚΕΤΟ

Πρώτα από όλα, τα γεγονότα που συνέβησαν στη Γαλλία δεν έχουν την αντίληψη που είχαν στον υπόλοιπο κόσμο. Πριν από 2 βδομάδες ήμουν στην Ισπανία και τη Ρώμη. Με λίγα λόγια, σε δεκαπέντε μέρες βρέθηκα σε 3 διαφορετικές πόλεις της Ευρώπης. Και η αντίληψη των παρισινών γεγονότων είναι πολύ μεγαλύτερη στις εφημερίδες εκεί απ' ό,τι στην Γαλλία, θα έλεγα τεράστια. Όταν βλέπεις στο CNN σκηνές από το Παρίσι, πιστεύεις πως ήμασταν στη μέση μιας τεράστιας Επανάστασης και μιας τεράστιας καταστροφής. Καταρχήν, δεν συμ-

βαίνει κάτι τέτοιο. Μια ομάδα ανθρώπων, απειλημένων ανθρώπων, αλλά όχι μόνο, έκαψαν 100 αυτοκίνητα. Το να κάψεις ένα αυτοκίνητο είναι κάτι πολύ θεαματικό, ξέρετε. Κάνει πολύ φασαρία, πολύ φως, μεγάλη φωτιά και παράγει μια πολύ εντυπωσιακή εικόνα. Καις λοιπόν 100 αυτοκίνητα. Μετά, στην άλλη άκρη της πόλης, μια άλλη ομάδα θέλει να κάψει όχι 100 αλλά 200 αυτοκίνητα. Και το κάνει. Και μετά, η κατάσταση γίνεται εκτός ελέγχου. Ειδικά, όταν αρχίζουν να καίνε και να επιτίθενται στους πυροσβέστες που έρχονται να σβήσουν τη φωτιά ή το ασθενοφόρο. Αυτό δείχνει ότι δεν υπάρχει δυστυχώς κανένας στοχασμός πίσω από την πράξη τους. Κάνει το ασθενοφόρο που προσπαθεί να μεταφέρει τους τραυματισμένους της δικής τους πλευράς. Νομίζω ότι είναι ένα σημάδι όλων αυτών των νέων ανθρώπων που είναι Γάλλο σύμφωνα με το νόμο, αλλά δεν νιώθουν καθόλου Γάλλοι. Δεν έχουν καμία αίσθηση εθνικότητας, καμία αίσθηση ότι ανήκουν κάπου, ότι είναι μέρος μιας κοινωνίας. Γιατί τους ξεχάσαμε εντελώς, γιατί η εκπαίδευση είναι μια αποτυχία, γιατί όταν έχεις σκούρο δέρμα και σε λένε Μοχάμεντ είναι πολύ πιο δύσκολο να βρεις δουλειά απ' ό,τι όταν σε λένε Πατρίς. Είναι εξαιρετικά πιο δύσκολο. Ξέρετε, καμιά φορά οι άνθρωποι στέλνουν βιογραφικά σημειώματα χωρίς όνομα και προσλαμβάνονται. Αλλά μόλις δώσουν το όνομά τους, απολύονται. Οι ισλαμικές οργανώσεις μπορούν καλύτερα από πολλούς άλλους να βοηθήσουν αυτούς τους ανθρώπους. Όμως χρησιμοποιούν την εξέγερση αυτή για άλλους λόγους. Η εξέγερση αυτών των νέων ανθρώπων, όμως είναι και μια αντίδραση απέναντι στις οικογένειές τους. Απέναντι στους γονείς τους, οι οποίοι δεν γεννήθηκαν στη Γαλλία αλλά μετακόμισαν εδώ κι έγιναν αποδέκτες μεγάλου εξευτελισμού, ενώ ήταν έτοιμοι να υπηρετήσουν τη Γαλλία στο στρατό, ακόμα και στη διάρκεια του πολέμου. Αλλά, τα παιδιά τους είναι Γάλλοι. Γάλλοι όμως, δεύτερης κατηγορίας. Κι αυτό είναι το πρόβλημα.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΕ ΚΡΙΣΗ;

Δεν είμαι αισιόδοξος αλλά αυτό που συμβαίνει δεν είναι επανάσταση. Είναι μια διαμαρτυρία χωρίς κανένα μέλλον. Κι αυτό είναι ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι δεν έχουν κανένα μέλλον. Φυσικά, μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνο, όχι όμως επειδή καίνε μερικά αυτοκίνητα. Για την ώρα, αυτό που είναι σημαντικό είναι αυτό που νιώθουν. Η απουσία μιας αληθινής ζωής, η εγκατάλειψη. Το κάψιμο των αυτοκινήτων δεν είναι το χειρότερο, απλά δημιουργεί πολύ ωραίες εικόνες για την τηλεόραση. Πρόκειται για νέους ανθρώπους σε αδιέξοδο και σύγχυση, οι οποίοι αφότου κάψουν τα αυτοκίνητα, μετά θα πάνε να προσευχηθούν στο τζαμί και μετά θα πάρουν ναρκωτικά ή αλκοόλ.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Γλυκιά μνήμη

του Κυριάκου Κατζουράκη (Ελλάδα, 2005)

«Όταν κάποιος σε θυμάται, είσαι πολύ ζωντανός...»

Η *Γλυκιά Μνήμη* εξιστορεί την επιστροφή μιας γυναίκας από τη Ρωσία στην Ελλάδα μετά από 25 χρόνια. Κεντρική ηρωίδα της ταινίας είναι η Ιρίνα, μια γυναίκα γεννημένη στη Μόσχα από έλληνα πατέρα και ρωσίδα μητέρα. Όταν λαμβάνει ένα γράμμα από την Ελλάδα, επιστρέφει στη χώρα και αναζητά τον ετεροθαλή αδερφό της. Ο πατέρας της έχει πεθάνει και ως μόνη κληρονομιά της άφησε τα ημερολόγιά του κι ένα ανέκδοτο κείμενο του Ζενέ. Στην Ελλάδα η Ιρίνα προσπαθεί να συμφιλιωθεί με το παρελθόν της και ψάχνει σε μια -ξένη ουσιαστικά- χώρα για μια νέα ταυτότητα: ψάχνει για την Πατρίδα της. Ωστόσο, στην πορεία αυτής της αναζήτησης την περιμένουν μια σειρά από φριχτές εμπειρίες. Τα γεγονότα που θα βρει στο δρόμο της θα θέσουν σε δοκιμασία τις ψυχικές της αντοχές. Μόνους συμμάχους σ' αυτό το αντίξοο κι επώδυνο ταξίδι θα βρει τον ποιητικό λόγο του Ζενέ, έναν παράξενο αμερικάνο μουσικό και έναν μικρό πρόσφυγα από την Ουκρανία... Η μνήμη και η αέναη αναζήτηση της ταυτότητας είναι το κεντρικό θέμα της πρώτης ταινίας μυθοπλασίας του ζωγράφου και σκηνοθέτη Κυριάκου Κατζουράκη. **Γ.Π.**

» *Ολύμπιον, 22:00*

Η ποίηση και η πολιτική ως ένα πράγμα

Κυριάκος Κατζουράκης, σκηνοθέτης της ταινίας

Η Γλυκιά μνήμη, όπως και ο Δρόμος προς τη Δύση, στρέφεται γύρω από το θέμα της προσφυγιάς και της μετανάστευσης;

Η *Γλυκιά Μνήμη* δεν έχει σχέση με τους μετανάστες, γενικά. Η βασική αναφορά είναι η τεράστια μετακίνηση πληθυσμού από την Ελλάδα προς τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, αμέσως μετά την ήττα της Αριστεράς. Από αυτή την αναμπουμπούλα

προκύψανε παράξενες οικογένειες, οι μισές εδώ οι άλλες κάπου στην ΕΣΣΔ, στη Ρουμανία κι αλλού. Όνειρα που προδοθήκανε και λίγα από αυτά μεταλαμπαδεύτηκαν στους απογόνους, σαν την Ιρίνα στην ταινία. Ο πατέρας της ήταν από τους τυχερούς που έφυγαν από Τασκένδη και πήγαν στη Μόσχα, διανοούμενος γαρ.

Η προσωρινή μονιμότητα της αυτοεξορίας στη Σταλινική περίοδο, είναι ένα κομμάτι στον εσωτερικό κόσμο όλων αυτών των ανθρώπων, που η δική μου γενιά το έζησε και το πονάει ακόμα. Η ταινία δεν καταγγέλλει τίποτα. Προσπαθεί να δώσει όψη σε διασταυρώσεις ανθρώπων που αντέχουν σε πολύ διαφορετικές δυσκολίες. Όλα τα πρόσωπα στην ταινία είναι σε στιγμή αλλαγής, σαν το νερό που κυλάει έξω από το αυλάκι. Κι αν θέλεις εκεί είναι και η αισιοδοξία στην ταινία, στην δυναμική αυτής της αλλαγής.

Ο αρχικός τίτλος της ταινίας, παρμένος από ένα κείμενο του Ζενέ, ήταν «Έχουν δικίο επειδή τους αγαπώ». Γιατί και πώς καταλήξατε στον τελικό τίτλο;

Αυτή είναι μια υπέρτατη δήλωση αγάπης. Και η Ιρίνα ανακαλύπτει τη δική της δύναμη μέσω της φράσης

αυτής, καταφέροντας έτσι να επουλώσει τις πληγές της. Αυτό που κάνει είναι να λειτουργήσει τη δική της μνήμη σαν μηχανισμό γνώσης και έτσι ελευθερώνεται η κρυμμένη δύναμη μέσα της. Αυτό είναι η νίκη της λογικής απέναντι στους παράλογους φόβους της, γιατί η *Γλυκιά μνήμη* αποκαλύπτει την ιστορία, την πραγματικότητα, τη ζωή, τη μόνη ζωή της.

Όπως και το κείμενο του Ζενέ που έδωσε την αφορμή για την ταινία, η Γλυκιά μνήμη ισορροπεί ανάμεσα στην ποίηση και την πολιτική;

Να γίνω πιο εξομολογητικός. Κάθε φορά που ξεκινάω ένα έργο, είτε πίνακας είναι είτε φιλμ ή ότι άλλο, δεν ξέρω πότε αρχίζει και πότε τελειώνει, όπως δεν ξέρω και τι είναι, κι αν καταλάβω τι είναι πριν το κάνω, πριν αρχίσει να σχηματίζει τη φόρμα του, το θεωρώ κακό σημάδι. Αρχίζω να καταλαβαίνω, σημαίνει αρχίζει το τέλος του έργου. Τα έργα τα κάνουμε κατ' αρχάς για τον εαυτό μας, για να καταλάβουμε εμείς την περιεργη και θαυμαστή πραγματικότητα. Η ποίηση και η πολιτική είναι ένα πράγμα, εμπεριέχει το ένα το άλλο. Βλέπω γύρω μας ένα φόβο για τη λέξη πολιτική, τελειώς παράλογο.

Συνέντευξεις: Πάννης Παλαβός

Μιχάλης Γρηγορίου

μουσικός

[...] Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισα ήταν πως ο σκηνοθέτης αντιμετώπισε τη μουσική της ταινίας με μια λογική collage. Πριν ακόμα συναντηθούμε, είχε επιλέξει ο ίδιος διάφορα αποσπάσματα από μουσικές του Bach, του Mahler, από κομμάτια swing, παραδοσιακά λιβανέζικα ή αρμένικα κομμάτια, κ.τ.λ., τα οποία είχε βάλει "δοκιμαστικά", ώστε να εξυηρητηθεί ο ρυθμός του montage. Όταν συναντηθήκαμε, συμφωνήσαμε βέβαια πως αυτές οι μουσικές επιλογές θα αντικατασταθούν από μια πρωτότυπη μουσική, που θα έχει κάποια στιλιστική ενότητα. Στην πορεία όμως, ο Κυριάκος δέθηκε συναισθηματικά με τις αρχικές μουσικές επιλογές του και δεν θέλησε να τις αντικαταστήσει. Το αποτέλεσμα είναι πως, πάρα το γεγονός ότι εγώ έγραψα μουσική για το σύνολο της ταινίας, αυτή η μουσική δεν χρησιμοποιήθηκε τελικά άλλα επιλέχθηκαν ένα-δυο σκόρπια θεματάκια. Έτσι, δεν μπορώ να πω ότι η μουσική της ταινίας είναι "δικιά μου", αλλά μάλλον πως ο σκηνοθέτης χρησιμοποίησε και κάποιες δικές μου μουσικές, μεταξύ διάφορων άλλων. Νομίζω άλλωστε πως και στα *generiques* της ταινίας έτσι εμφανίζεται το όνομα μου.

Κάτια Γέρου ηθοποιός

[...] Στην Ιρίνα, ο Κυριάκος είπε εξ αρχής πράγματα πολύ σαφή για το χαρακτήρα της. Ήθελε να είναι ευάλωτη, αδέξια, εύπιστη, να είναι «σαν αεράκι» κόντρα στη βαρύτητα των γεγονότων που αντιμετωπίζει.

[...] Με βοήθησε πολύ και η προηγούμενη ταινία και όλα τα πράγματα στα οποία δουλεύουμε μαζί με τον Κυριάκο, εδώ και πολλά χρόνια, γιατί έχει φτιάξει μια κοινή γλώσσα και ένας τρόπος δουλειάς σε εξέλιξη. Σε πρακτικό επίπεδο, από το Δρόμο προς τη Δύση είχα κάτι δουλεμένο, τα σπασμένα ελληνικά. Μπορούσα λοιπόν να συγκεντρωθώ στα σπασμένα αγγλικά και τα ρώσικα.

[...] Οι ηθοποιοί πολλές φορές παρηγορούμαστε από τα κείμενά μας, όπως η Ιρίνα από τον Ζενέ, γιατί πριν τα υποδυθούμε, είμαστε αναγνώστες και ακροατές τους και τα έχουμε πριν απ' όλα ανάγκη σε ανθρώπινο επίπεδο. Επομένως, τα κείμενα είναι στήριγμα. Χωρίς κείμενα και δεν υπάρχουμε σαν ηθοποιοί και είμαστε φτωχότεροι σαν άνθρωποι.

[...] Και μπροστά στο φακό και στη σκηνή το ζητούμενο είναι το ίδιο: να νιώθεις και να αντιδράς σ' ό,τι συμβαίνει γύρω σου την κάθε στιγμή. Να κρύβεις το ότι έχεις δουλέψει το ρόλο σου εξονυχιστικά. Να φτιάχνεις, πριν απ' όλα, ένα ανθρώπινο πλάσμα και όχι ένα ρόλο. Όλα τα άλλα (ότι π.χ. στο θέατρο «στέλνεις» τα λόγια σου για να μπορούν να ακουστούν κ.λπ.) νομίζω ότι είναι λεπτομέρειες.

Αίμα / Sangre

του Amat Escalante (Μεξικό-Γαλλία, 2005)

Υπάρχει μια ισχυρή δόση εγωκεντρισμού στις χειρονομίες τρυφερότητας. Υπάρχει αποξένωση, που μπορεί να γεννηθεί μέσα από την επιθυμία και τη λαχτάρα για τον άλλον. Και σίγουρα, υπάρχει πολιτική αποτυχία εκεί που οι άνθρωποι ξαπλώνουν στον καναπέ, παρακολουθώντας σαπουνόπερες. Ο 26χρονος Ισπανός Αμάτ Εσκαλάντε τη διαπιστώνει στη μεξικάνικη καθημερινότητα και την καταγράφει με λακωνικότητα στο υπόγειο σπαρακτικό *Sangre*, ένα νατουραλιστικό δράμα-σχόλιο για την αποσύνθεση της ατομικής ζωής υπό των βάρων της κοινωνικής αδικίας και της αδιαφορίας.

Η ταινία μάς ανοίγει το παράθυρο στην ιδιωτική ζωή ενός ζευγαριού (του Ντιέγκο και της Μπλάνκα) και των καθημερινών τους δραστηριοτήτων, που αποτελούνται κυρίως από δουλειά, σεξ και παρακολούθηση σαπουνόπερων στην τηλεόραση, στο μικρό και λιτό τους διαμέρισμα. Η ζωή τους κυλάει μέσα στη ρουτίνα και την παθητικότητα, μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται ξαφνικά η κόρη του Ντιέγκο από τον προηγούμενο γάμο του, ζητώντας από τον πατέρα της αποδοχή και τρυφερότητα. Διχασμένος ανάμεσα σε μια ζηλότυπη σύζυγο και μια κόρη που χρειάζεται απεγνωσμένα την καθοδήγησή του, ο Ντιέγκο παραμένει αδρανής και παγωμένος. Μια αναπάντεχη όμως εξέλιξη θα τον κάνει να συμπεριφερθεί με τρόπο πρωτόγνωρο. Βοηθός σκηνοθέτη στην ταινία *Battle in Heaven* του ανερχόμενου Μεξικανού σκηνοθέτη Κάρλος Ρεϋγιάδας (ο οποίος είναι και συμπαραγωγός του *Sangre*), ο Αμάτ Εσκαλάντε μας δείχνει την απελπισία και την κενότητα μιας κοινωνίας που χρειάζεται επειγόντως μια γερή «μετάγγιση αίματος», αν θέλει να διατηρήσει κάποιο ίχνος αξιοπρέπειας, φιλοδοξίας αλλά κυρίως ανθρωπισμού. Ελλειπτικός στην αφήγηση και εσκεμμένα υποτονικός στους ρυθμούς του, κάνοντας μια φειδωλή χρήση της παλέτας των φυσικών χρωμάτων αλλά και των διαλόγων, ο νεαρός σκηνοθέτης αποδίδει με ακρίβεια την παραίτηση των χαρακτήρων του από τη ζωή και τον ίδιο τους τον εαυτό. Υπάρχει ελπίδα; Η τελευταία παραβολική σκηνή της ταινίας, μας αφήνει να το σκεφτούμε. Τώρα όμως, και όχι στο μέλλον.

Οι ρίζες της ταινίας βρίσκονται στην παρατήρηση, από τον σκηνοθέτη, της καθημερινής ζωής στην πόλη Guanaajuato του Μεξικό, όπου και ζει.

Η ταινία μας δείχνει την απελπισία και την κενότητα μιας κοινωνίας, που χρειάζεται επειγόντως μια γερή «μετάγγιση αίματος» αν θέλει να διατηρήσει κάποιο ίχνος αξιοπρέπειας, φιλοδοξίας αλλά κυρίως ανθρωπισμού

Σκόρπιες συζητήσεις που άκουσε ενώ ανέβαινε στο λεωφορείο, εικόνες ανθρώπων που γευματίζουν ή πετάνε τα σκουπίδια τους στον κάδο απορριμμάτων αποτέλεσαν τη σπύθα για την ιστορία του *Sangre*. Όπως δήλωσε ο ίδιος στο φεστιβάλ των Κανών, όπου συμμετείχε η ταινία του (στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα»): «Οι κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες στην πατρίδα μου έχουν δημιουργήσει μια κραυγαλέα πολιτιστική και ανθρωπινή ανισορροπία. Αυτό γεννάει δυστυχία και σύγχυση στον πληθυσμό, ο οποίος δεν είναι πια σε θέση να αναλάβει τα ηνία του ίδιου του μέλλοντός του. Πρόκειται για μια κοινωνία στην οποία οι άνθρωποι έχουν χάσει κάθε επιθυμία και κάθε ικανότητα να εμπλακούν σε μια λογική επικοινωνία μεταξύ τους, και ειδικά με αυτούς που βρίσκονται πολύ κοντά τους».

Τ.Π.

» Ολύμπιον, 15:30

Πώς περνάν οι ώρες / Como pasan las horas

της Inés de Oliveira Cézar (Αργεντινή, 2005)

Δώδεκα ώρες από τη ζωή μιας οικογένειας, αρκούν για να περιπλανηθούμε στην άγρια ομορφιά του παραθαλάσσιου τοπίου της Αργεντινής, να αφουγκραστούμε το θεό των μικρών πραγμάτων της ζωής και τελικά να σκεφτούμε πάνω σε αναπάντητα ερωτήματα όπως ο θάνατος και η προσωρινότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Όλα αυτά, μέσα από ένα λιτό και ποιητικά ρεαλιστικό δράμα –χαρακτηριστικό δείγμα του «Νέου Αργεντινικού Σινεμά»– που κεντάει στο παρόν βλέμματα, αγγίγματα, βουβά δάκρυα και καθαρή συγκίνηση.

Το *Como Pasan las horas* είναι το ψυχογράφημα των σχέσεων τεσσάρων μελών μιας οικογένειας που ανήκουν σε τρεις διαφορετικές γενιές: η Ρενέ και ο σύζυγός της Χουάν, ο τετράχρονος γιος τους Σαντιάγκο, και η άρρωστη μητέρα της Ρενέ, Βιρτζίνια. Ένα Σάββατο πρωί, οι τέσσερις αυτοί χαρακτήρες θα ξεκινήσουν ένα ταξίδι βαθιάς ανθρώπινης επαφής αλλά και συνειδητοποίησης των κρυφών νοημάτων της ζωής. Πατέρας και γιος θα περάσουν μια μέρα στην παραλία, γεμάτη βόλτες, αστεία, μικρά ψέματα, συναντήσεις με ψαράδες και αναπάντητες ερωτήσεις. Μητέρα και κόρη θα κάνουν μια βόλτα στο δάσος με εξομολογήσεις, λόγια συμπόνιας και τρυφερές χειρονομίες αγάπης. Μια ξαφνική τραγωδία θα αλλάξει τη ζωή όλων, υπογραμμίζοντας την αξία της στιγμής και την οδυνηρή σοφία του αποχαιρετισμού.

«Η δημιουργία της ταινίας ήταν μια διαδικασία που προέκυψε από την επιθυμία μου να συναντηθώ με το παρόν και να συναντήσω αυτό που είναι κυριολεκτικά εκεί – αφήνοντας κατευθείαν σημάδια στο σώμα μας» σημειώνει η 41χρονη Αργεντινή σκηνοθέτις, που άντλησε μεγάλο μέρος του υλικού της από τις προσωπικές της αναμνήσεις: «Τα φύλλα, τα δέντρα, η κίνηση των φύλλων στα δέντρα, τα δέντρα που κουνάνε το λαιμό τους, τα χέρια τους, το παλιό μαυρόδετο βιβλίο πάνω στο λευκό κρεβάτι, το ζεστό φως της λάμπας μου. Αυτές είναι γωνίες παρούσες στη μνήμη μου. Άδειοι πίνακες, βουβοί πίνακες που κατανώ άμεσα μέσα από το πέπλο των δακρύων μου. Αφηρημένος χρόνος. Άφησε τον εαυτό σου να υπάρχει, να κατοικηθεί ή να φύγει».

Ζωγραφίζοντας λοιπόν εικόνες και στιγμές στο παρόν, το *Como pasan las horas* μοιάζει με μια πνευματική εμπειρία. Μελαγχολικό χωρίς να γίνεται θλιβερό, ατμοσφαιρικό και πλούσιο σε συμβολισμούς, το φιλμ ξεχωρίζει για τη λιτή αφηγηματική του γραμμή, τους σύντομους αλλά ου-

Το ψυχογράφημα των σχέσεων τεσσάρων μελών μιας οικογένειας που ανήκουν σε τρεις διαφορετικές γενιές

σιώδεις διαλόγους, τις φυσικές ερμηνείες των ηθοποιών και την υπέροχη κινηματογράφηση της Φύσης μέσα από μακρινά πανοραμικά πλάνα κατά μήκος του ωκεανού ή του δάσους, τα οποία εναλλάσσονται μεταξύ ασπρόμαυρου και έγχρωμου.

Η Inés Ολιβείρα Σέζαρ που έκανε το κινηματογραφικό της ντεμπούτο με το φιλμ *La Entrega* (*The delivery*) το 2001, έχει μια εικοσάχρονη και πλέον διαδρομή ως σκηνοθέτης στο θέατρο, έχοντας κάνει σπουδές σκηνοθεσίας, παραγωγής, υποκριτικής αλλά και Ψυχολογίας. Το 1998 ανέλαβε την θέση της επιμελήτριας τέχνης στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης του Μπουένος Άιρες ενώ ασχολήθηκε και με την σκηνοθεσία διαφημιστικών σποτ στην Αργεντινή, την Ουρουγουάη και το Περού.

Τ.Π.

» Ολύμπιον, 20:00

Θέλω

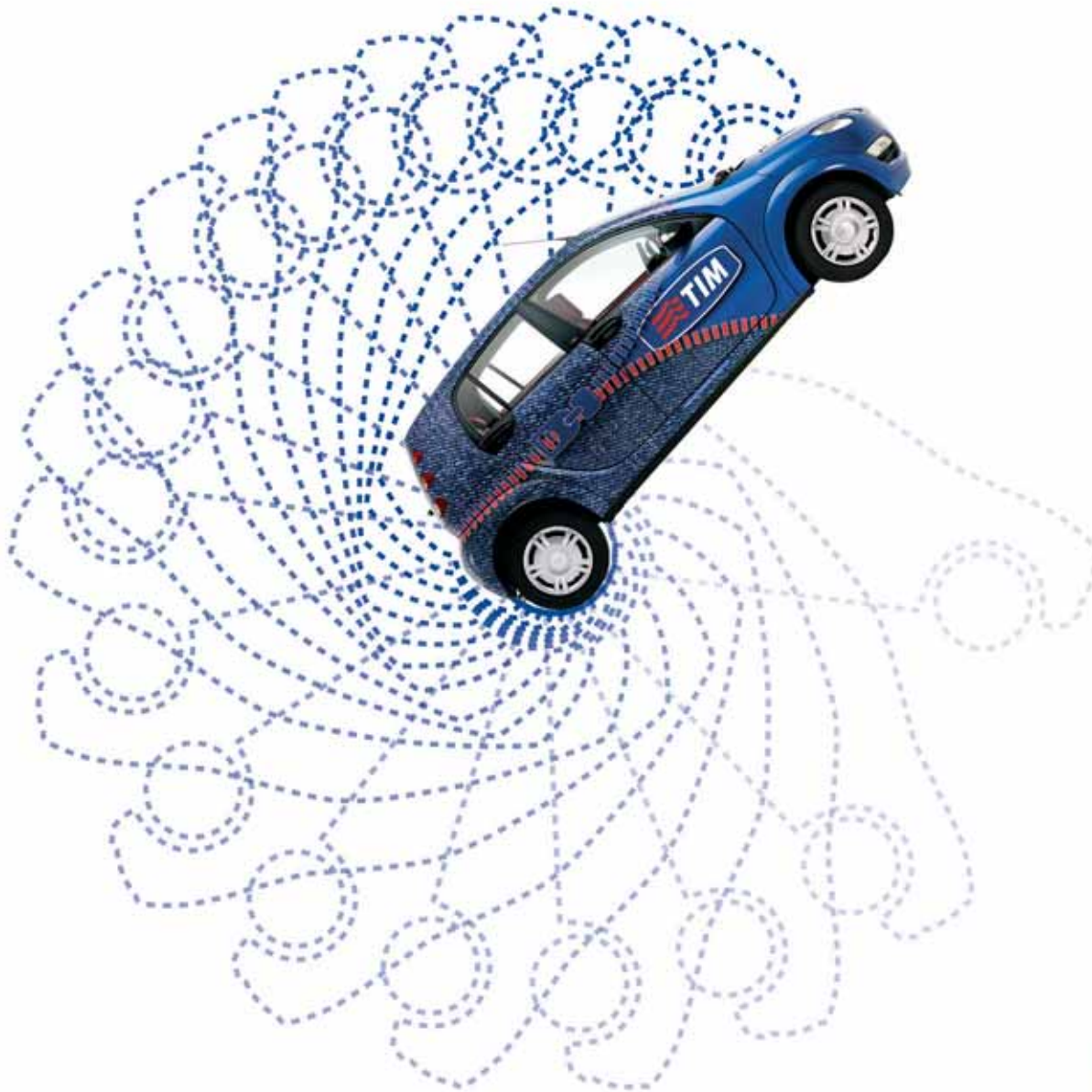
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Πάνω απ' όλα, είμαι ένας σινεφίλ

Ramin Bahrani

σκηνοθέτης της ταινίας

Άνθρωπος σπρώχνει καρτσάκι

AMERICAN ΔΙΑΤΗΝΙΣΤΙΚΟ

Η ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

Ήμουν στο Παρίσι όταν ο Μπους άρχισε να βομβαρδίζει το Αφγανιστάν, το Νοέμβριο του 2001. Το θεώρησα τρομερό, κι άρχισα να σκέφτομαι τους Αφγανούς που ήξερα από το Ιράν και σήμερα είναι πλανόδιοι πωλητές στη Νέα Υόρκη. Και μετά επειδή ήμουν στη Γαλλία, σκεφτόμουν τον Αλμπέρ Καμί—έναν από τους αγαπημένους μου συγγραφείς—και την ιδέα του για τον παραλογοισμό της ζωής. Μετά ήρθε στο μυαλό μου ο ελληνικός μύθος του Σισυφου, αυτής της μορφής που κουβαλούσε το βράχο πάνω-κάτω στο βουνό. Σκέφτηκα πως, ένας άνθρωπος που σπρώχνει αυτό το καρτόκι, είναι μια μοντέρνα εκδοχή αυτού του μύθου. Κι έτσι, πήγα στη Νέα Υόρκη κι άρχισα να δουλεύω το σενάριο. Μετά, ψάχνοντας τις τοποθεσίες για το γύρισμα, γνώρισα τον Αχμάντ, ο οποίος δεν είναι επαγγελματίας ηθοποιός και ήταν επίσης πλανόδιος πωλητής για ένα χρόνο, πριν 8 χρόνια. Τον συνάντησα στη γειτονιά του στο Μπρούκλιν, μια περιοχική όπου ζουν μετανάστες από τη Νότια Ασία: το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές... Κάναμε ένα χρόνο παρέα σαν φίλοι, μου έδειξε τη γειτονιά του, μου είπε ιστορίες της ζωής του και όλα αυτά άρχισαν να μπαίνουν στο σενάριο. Στο τέλος, ξανάγραψα όλο το σενάριο γι' αυτόν. Και μετά από ένα χρόνο του ζήτησα να παίξει στην ταινία. Του χρωστώ πολλά. Το φιλμ δεν θα είχε λειτουργήσει χωρίς αυτόν.

ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΤΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ

Είναι μία μίξη πραγμάτων που έγραψα και της ζωής του Αχμάντ. Συνήθως γράφω βασισμένος σε πραγματικούς ανθρώπους και πραγματικές τοποθεσίες. Δεν ξέρω άλλο τρόπο να δουλεύω. Ο Τζέιμς Τζόυς συνήθιζε να λέει πως δεν είχε καθόλου φαντασία. Ό,τι υπήρχε στα βιβλία του, το είχε δει κάπου. Έτσι είμαι κι εγώ. Δεν μπορώ να καθίσω σε κάποιο δωμάτιο και να φανταστώ μια ιστορία. Πρέπει να τη δω να συμβαίνει κάπου στην πραγματικότητα.

Η ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ

Η ταινία διαδραματίζεται κατά 80% τη νύχτα. Η ζωή του Αχμάντ ξεκινάει τη νύχτα. Η δική του μέρα αρχίζει στις 2 τα ξημερώματα και ό,τι κάνει, συμβαίνει τη νύχτα. Στη διάρκεια της μέρας πηγαίνει το καρτσάκι του στο γκαράζ και όταν βγαίνει ξανά να πουλήσει τα DVD, είναι πάλι σκοτάδι. Νομίζω ότι συνέβαλε στην ατμόσφαιρα της ταινίας. Είναι μια ταινία με μια πολύ διαφορετική απεικόνιση της Νέας Υόρκης, απ' ό,τι συνήθως βλέπουμε στο σινεμά. Το ελπίζω, τουλάχιστον. Θέλαμε να είμαστε σίγουροι πως δεν πρόκειται για μια τουριστική ταινία. Οι περισσότεροι που γυρίζουν ταινίες στη Νέα Υόρκη την χρησιμοποιούν σαν σκηνοθέτη. Εγώ δεν είμαι τουρίστας και αυτή είναι η Νέα Υόρκη που ζω καθημερινά. Οι περισσότεροι μου λένε πως η ταινία τους θυμίζει τον Ταξίτζή, στον τρόπο που ενσωματώνει στο σώμα της την πόλη. Και για μένα αυτό είναι πολύ σημαντικό. Η τοποθεσία πρέπει να είναι μέρος της ταινίας και όχι στο φόντο.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ

Για τον Αχμάντ, το καρτσάκι είναι η φυλακή του αλλά επίσης και το σπίτι του. Είναι πολλά και διαφορετικά πράγματα την ίδια στιγμή. Η μοίρα του, το

“Σήμερα είναι δύσκολο να κάνεις ταινίες για ενηλίκους, οι περισσότερες αμερικάνικες ταινίες αφορούν εφήβους, είναι ταινίες με καραμέλες και ποπ κορν”

πεπρωμένο του, η φυλακή του αλλά και η ελπίδα του. Νιώθει άνετα εκεί, καλημερίζοντας κάποιον που είναι ευγενικός μαζί του. Νιώθει ότι αυτή η επαφή κάνει λίγο καλύτερη τη ζωή του. Δεν ξέρω αν είναι πολιτικά ορθό να το πω, γιατί οι άνθρωποι δεν θέλουν να το ακούν, αλλά πρέπει να αποδεχθούμε ότι δεν θα υπάρξει παγκόσμια ειρήνη, ούτε το τέλος της πείνας και της φτώχειας. Ήταν εκεί πριν από 5000 χρόνια και εκεί είναι ακόμα και σήμερα. Άρα έχω σοβαρό λόγο να πιστεύω ότι θα υπάρχουν και μετά. Είναι λυπηρό αλλά πρέπει να το αποδεχθείς και να ζήσεις. Νομίζω ότι ο Αχμάντ είναι η προσωποποίηση αυτής της αλήθειας. Ό,τι και να του συμβεί, αυτός δεν χάνει ποτέ την αξιοπρέπειά του, τον ανθρωπισμό του. Δεν νοιάζεται για την πολιτική ή τη θρησκεία. Είναι ένας μικρός άνθρωπος που δουλεύει κάθε μέρα σκληρά και με αξιοπρέπεια. Και για μένα αυτό είναι πάρα πολύ.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

Κάνοντας την ταινία, έξι φορές περίπου κάποιος περαστικός μας πέρασαν για τρομοκράτες. Κάποια στιγμή που ήμουν με το συνεργείο μου και δουλεύαμε, περνάει κάποιος στις 2 τα ξημερώματα και μου λέει πως χρηματοδοτούμε κάποιο στρατόπεδο εκπαίδευσης του Μπιν Λάντεν. Σήμερα έχουμε τόσο στερεότυπες εικόνες στα μίντια, τον Τύπο αλλά και το σινεμά, για το πώς πρέπει να είναι ένας άνδρας που μοιάζει με τον Πακιστανό Άχμαντ. Ελπίζω ότι η ταινία, χωρίς να κάνει μάθημα, να παρουσιάζει μια διαφορετική εικόνα αυτών των ανθρώπων στον κόσμο.

AMERICAN POLITICS & MEDIA

Δυστυχώς, ζούμε στην εποχή με τον Τζορτζ Μπους. Στην Αμερική παραπονιόμαστε για τον Μπους αλλά εγώ θέλω να παραπονεθώ και για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή το ίδιο. Οι άνθρωποι μερικές φορές ξεχνούν τι έκανε ο Μπιν Λάντεν εκεί. Θα σας πω ένα παράδειγμα. Είμαι Ιρανο-Αμερικανός που γύρισε μια ταινία για έναν Πακιστανό και οι χρηματοδότες της ταινίας μου είναι Ινδοί, Εβραίοι, Αμερικανοί και Ιρανοί. Είναι νομίζω εκπληκτικό και δεν ξέρω αν θα μπορούσε να συμβεί σε άλλη χώρα. Έτσι, ακόμα κι αν το φιλμ μου ασκεί μια λεπτή κριτική για την Αμερική, πιστεύω ότι οι άνθρωποι στην Αμερική μπορούν να δουν κάτι καλό, αλλά τα μίντια επιμένουν να τους λένε κάτι διαφορετικό. Αν φέρεις ένα μέσο Αμερικανό και τον βάλεις μπροστά σ' έναν άνθρωπο από τη Μέση Ανατολή, γιατί να τον συμπαθήσει, όταν η Fox News 24 ώρες το εικοσπετράωρο του λέει να πιστεύει το αντίθετο. Τι ξέρουν γι' αυτόν; Και πόσοι Πακιστανοί ή Ιρανοί υπάρχουν σε μικρές πόλεις, όπως για παράδειγμα η Νότια Καρολίνα όπου μεγάλωσα. Πολλοί λίγοι. Ό,τι λοιπόν γνωρίζουν οι Αμερικανοί είναι μια διαστρεβλωμένη εντύπωση γι' αυτόν τον κόσμο μέσα από το κανάλι Fox News. Είναι ένα πρόβλημα της προπαγάνδας των μίντια. Γι' αυτό δεν έχω τηλεόραση και δεν βλέπω τηλεόραση. Ενημερώνομαι συνήθως από το bbc.com και το NPR.

ΣΙΝΕΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΡΡΟΕΣ

Πάνω απ' όλα είμαι ένας σινεφίλ. Είναι αδύνατο να δω την ταινία μου και να μην αναφέρω τον Κιμποστάμι, τον Κλέφτη Ποδηλάτων, τη δουλειά του Άλαν Κλαρκ στους φωτισμούς, το The Killing of a

Chinese Bookie του Κασσαβέτη. Ενώ ετοιμάζω την ταινία μου, ανέτρεξα σε όλα αυτά τα σπουδαία έργα και τα ξαναείδα μαζί με τον καμεραμάν μου. Ακόμα και μια ταινία του Κεν Λόουτς για τον εκπληκτικό φυσικό φωτισμό. Πριν όμως απ όλους αυτούς είναι ο Ρόμπερτ Φλάερτι. Θέλω να ελπίζω ότι κάθε βήμα που κάνω μπροστά όσον αφορά τις ταινίες μου, θα είναι ταυτόχρονα κι ένα βήμα πολύ πίσω έως τον Φλάερτι και το σινεμά της δεκαετίας του '30 και του '40. Για μένα, το Man of Aran είναι μια απίστευτη ταινία, τόσο επαναστατική.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΗΜΕΡΑ

Στη Θεσσαλονίκη έχετε μια ολόκληρη ρετροσπεκτίβα του Χου Χαϊσό Χσεν. Ξέρεις πόσες φορές είδα το The Boys from Fengkuei όταν έγραφα την ταινία μου; Είναι ένας από τους αγαπημένους μου σκηνοθέτες αλλά στην Αμερική έχουν βγει μία ή δύο ταινίες του. Πρέπει να πάω σε κάποιο videoclub και να ψάξω να βρω κάποια σε DVD. Ακόμα κι όταν έχουν κάποιο αφιέρωμα, οι κόπιες είναι τόσο άσχημες που δεν ξέρω αν κερδίζω ή χάνω βλέποντάς το. Στη Νέα Υόρκη βέβαια μπορείς να δεις περισσότερα πράγματα. Ακόμα κι ο Γουόνγκ Καρ Βάι χρειάστηκε πολύ χρόνο για να γίνει γνωστός στην Αμερική. Όταν πήγα να δω την Ώρα του Λύκου του Χάνεκε, ήταν νομίζω έξι άτομα στην αίθουσα. Το αμερικάνικο σινεμά πέρασε δύσκολες στιγμές τη δεκαετία του '80 και του '90. Σήμερα είναι δύσκολο να κάνεις ταινίες για ενηλίκους, οι περισσότερες αμερικάνικες ταινίες αφορούν εφήβους, είναι ταινίες με καραμέλες και ποπ κορν. Πρέπει να υπάρχουν κι αυτές αλλά να αφήνουν χώρο και για διαφορετικές ταινίες. Πιστεύω όμως ότι κάτι άρχισε να αλλάζει τελευταία, ένα άλλο σινεμά που φαίνεται να μεγαλώνει διαρκώς. Όπως πίσω στην δεκαετία του '70. Ελπίζω αυτό το είδος αμερικάνικου σινεμά, που γεννήθηκε τότε να μπορεί να ξαναεφευρεθεί. Ένα σινεμά φρέσκο, που να αναφέρεται στο 2005 και να μιλάει για αληθινούς ανθρώπους.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

- Ημερήσια Εφημερίδα του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Battle in heaven / Batalla en el cielo

του Carlos Reygadas (Μεξικό-Γαλλία-Γερμανία-Βέλγιο, 2005)

Η ταινία αφηγείται μια υποκειμενική πραγματικότητα, αυτή του κεντρικού ήρωα, τις φαντασιώσεις του και τους πόθους του

Ο Marcos εργάζεται ως οδηγός ενός στρατηγού, ενώ κάθε πρωί συμμετέχει στην τελετή ανάρτησης και υποστολής της σημαίας. Ο Marcos με τη σύζυγό του έχουν απαγάγει το παιδί μιας γνωστής τους, με σκοπό να ζητήσουν λύτρα. Όμως το παιδί πεθαίνει και το ζευγάρι βασανίζεται από τύψεις. Ο Marcos πηγαίνει μια μέρα στο αεροδρόμιο και υποδέχεται την Ana, την κόρη του στρατηγού. Η Ana, μια νέα γοητευτική γυναίκα, εργάζεται ως πόρνη σ' ένα πορνείο με το όνομα «Boutique». Προσκαλεί τον Marcos να το επισκεφθεί. Όμως όταν ο Marcos το επισκέπτεται, αρνείται να κάνει έρωτα με μια πόρνη. Ο Marcos είναι ερωτευμένος και ποθεί σεξουαλικά την Ana. Όταν αυτή το αντιληφθεί, θα κάνει έρωτα μαζί του. Ο Marcos θα αποκαλύψει στην Ana το ένοχο μυστικό του. Αργότερα, ο Marcos θα επισκεφθεί την Ana στο σπίτι του φίλου της, Jaime...

Μετά την ταινία *Jarou* –μια ταινία για τον επερχόμενο θάνατο μιας ηλικιωμένης γυναίκας, με

αφήγηση από την οπτική γωνία του αγγέλου του θανάτου–, η δεύτερη ταινία του Carlos Reygadas είναι εκ πρώτης όψεως μια σπουδή πάνω σ' ένα χαρακτήρα, τον χοντρό και άσχημο Marcos. Αυτό που αφηγείται η ταινία είναι μια υποκειμενική πραγματικότητα, αυτή του κεντρικού ήρωα, τις φαντασιώσεις του και τους πόθους του. Υπάρχει κάτι ενοχλητικό στη φιγούρα αυτού του άνδρα, όταν κάνει έρωτα με τη νεαρή γυναίκα. Και αυτή η ενόχληση σίγουρα φέρνει στη μνήμη τον Luis Bunuel και ταινίες όπως το *Belle de jour*. Ωστόσο, είναι πολύ δύσκολο να γίνει κατανοητό από το θεατή, ποια μέρη στην ταινία αποτελούν φαντασιώσεις του ήρωα, και ποια είναι η αντικειμενική πραγματικότητα. Όμως αυτό ακριβώς είναι και το στοιχείο γοητείας της ταινίας. Όλη η σκηνοθεσία οργανώνεται πάνω στο διφορούμενο και στην έκπληξη και κατατείνει στο να υπονοήσει, πα-

ρά να υποδείξει στο θεατή την ενοχή που βασανίζει τον ήρωα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, ο χαρακτήρας της Ana θα μπορούσε να παίξει το ρόλο ενός αγγέλου, που βοηθά τον ήρωα να συνδιαλεχθεί με την ενοχή για το έγκλημα που διέπραξε. Και παράλληλα να του προσφέρει κάποια παραμυθία, κάποια ανακούφιση. Όπως και εξάλλου συμβαίνει στη καταληκτική σκηνή.

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 23:00*

Η πεολειχία ως πράξη πίστης

Carlos Reygadas, σκηνοθέτης της ταινίας

ότι χρειαζόμαστε να τιμωρηθούμε για να επανορθώσουμε είναι μέρος ενός υποκριτικού και παράλογου μηχανισμού. Νομίζω ότι κατά κάποιον τρόπο, γνωρίζει πραγματικά ότι το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να πεθάνει, και πηγαίνει και αναζητά το θάνατο. Στο τέλος του δίδεται αυτό το δώρο.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

[...] Γνωρίζω τον Marcos Hernandez εδώ και 15 χρόνια και μ' αρέσει το στιλ, ο τρόπος που μιλά, που παίζει σαν ηθοποιός. Όσο για την Anapola Mushkadiz, όταν εμφανίστηκε για το casting μ' άρεσε πολύ. [...] Ναι, ο Marcos Hernandez υπήρξε η έμπνευσή μου για την ταινία. Εργάζεται μαζί με τον πατέρα μου στο υπουργείο Πολιτισμού και του ζήτησα να παίξει ένα μικρό ρόλο στο *Jarou*. Κατά την διάρκεια των γυρισμάτων, τον σκέφθηκα για την επόμενη ταινία. Όπως ο Alejandro Ferretis, ο πρωταγωνιστής του *Jarou*, έτσι και αυτός υπήρξε σ' ένα μεγάλο βαθμό η έμπνευση για την ιστορία της ταινίας. Ήταν τέλειος στο ρόλο ενός άνδρα, που βασανίζεται από εσωτερικές θύελλες. Ήθελα κάποιον εσωστρεφή, με μια ισχυρή παρουσία και μ' ένα αληθινό μυστήριο να τον περιτριγυρίζει. Για την Ana, άλλαξα το ρόλο, για να ταιριάζει στην προσωπικότητά της και στον τρόπο που ζει. Όταν κάτι μ' ελκύει σε κάποιο πρόσωπο τότε κατασκευάζω τον χαρακτήρα γύρω απ' αυτό που μου προκάλεσε το ενδιαφέρον. Αυτό που είναι πρωταρχικό είναι η ανθρώπινη ύπαρξη. Μ' αρέσει επίσης ο αυθορμητισμός και η γενναιοδωρία των ερασιτεχνών ηθοποιών. Στους ηθοποιούς αναζητώ τον πιο φυσικό τρόπο παιχνιδιού ή μάλλον για να είμαι ακριβής την απουσία οποιαδήποτε υποκριτικής.

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ:

[...] Δεν είναι μια πορνογραφική ταινία. Σε μια πορνογραφική ταινία η πεολειχία έχει σκοπό να εξιτάρει το θεατή. Στην αρχική σκηνή της ταινίας βλέπουμε το πρόσωπο ενός άνδρα, το σώμα του και ύ-

στερα το κορίτσι που κοιτάζει προς την κάμερα κλαίγοντας. Είχα πρόθεση να προβάλλω μια εικόνα, η οποία να πηγαίνει πέρα από μια απλή σεξουαλική πράξη. Δεν είναι κάτι φυσιολογικό ωστόσο, είναι εικόνα που βλέπει ένας παρατηρητής, ένα είδος μυστηρίου...

Οι χαρακτήρες κάνουν έρωτα και εκείνη την στιγμή κάτι συμβαίνει. Δεν είναι ζήτημα «κάνουμε έρωτα και μετά κάνουμε κάτι άλλο», έχει σχέση με το πώς κάνουμε έρωτα και πώς επικοινωνούμε εκείνη τη στιγμή. Κινηματογραφώ το σώμα από πολύ κοντά: το σώμα είναι ένα πολύ «υποκειμενικό» αντικείμενο. Μαθαίνουμε πάρα πολλά για κάποιον μέσω του σώματός του/της, που είναι πολύ διαφορετικό απ' ό,τι μας λέει η φωνή, για παράδειγμα. Πάντα υπάρχουν μάσκες: όλοι μας κάποια στιγμή είμαστε ηθοποιοί. Τα σώματα είναι πιο «αντικειμενικά» και είναι γι' αυτό που τα κινηματογραφώ για μεγάλα χρονικά διαστήματα ακόμα και όταν είναι ακίνητα. Σ' αυτή την ταινία τα σώματα είναι πολύ όμορφα.

ΠΕΟΛΕΙΧΙΑ

[...] Βλέποντας μια νεαρή, όμορφη και ευκατάστατη γυναίκα να κάνει πεολειχία σ' ένα μεγαλύτερο άνδρα, θα μπορούσε να είναι μια πραγματική ενόχληση για κάποιους. Σε μια πρώτη προσέγγιση, το σοκ είναι αισθητικής τάξης, όμως στην πραγματικότητα το ταμπού είναι πολύ βαθύτερο. Έχει σχέση με τις κοινωνικές διαφορές. Αν ο άνδρας ήταν ένας πλούσιος διακινητής ναρκωτικών κανένας δεν θα σκαριζόταν· όλοι θα σκέφτονταν ότι το κορίτσι είναι πόρνη. Δεν είμαι εσκεμμένα προκλητικός, προσπαθώ να απελευθερώσω από το θεατή δυνατά συναισθήματα. Ήθελα να ξεκινήσω την ταινία με το πρόσωπο, αυτή την καθαρό τρόπο για να παρουσιάσεις κάποιον. Και από εκεί, ανοίγοντας το κάδρο, να αποκαλύψω, σιγά σιγά με την ίδια κίνηση, έναν άνδρα και μια γυναίκα να έχουν ερωτική επαφή, σαν αυτοί να αντιπροσω-

πευαν την ανθρωπότητα.

Η θερμή και πολύ προσωπική πράξη της πεολειχίας μπορεί να είναι και πολύ κινηματογραφική. Ήθελα να κινηματογραφήσω τη σκηνή της πεολειχίας μ' έναν τέτοιο τρόπο, που αυτή η τόσο προσωπική σκηνή να μας αγγίζει συναισθηματικά. Η πρώτη σκηνή της ταινίας περιέχει μια από τις θεματικές της: ένας άνδρας και μια γυναίκα αγγίζονται, σε μια πολύ ιδιαίτερη προσωπική κατάσταση, όμως δεν μπορούν να επικοινωνήσουν. Υπάρχει μια αναπόφευκτη απόσταση μεταξύ τους και αυτό τους κάνει να υποφέρουν. Δεν ήθελα να δείξω την πεολειχία ως μια σεξουαλική πράξη αλλά ως μια πράξη πίστης.

(αποσπάσματα από συνέντευξη στις σημειώσεις για την παραγωγή, δηλώσεις στο site της FIPRESCI και σε συνέντευξη τύπου στο Φεστιβάλ Κανών 2005)

Anapola Mushkadiz

Μ' άρεσε που συνεργάστηκα με τον Marco Hernandez, γιατί είναι ένας ιδιαίτερος άνθρωπος, πολύ εντυπωσιακός και ντροπαλός. Οι σκηνές σεξ ήταν ακόμη πιο δύσκολες γι' αυτόν απ' ό,τι για μένα, γιατί είναι παντρεμένος. Μετά τις πρόβες για τις ερωτικές σκηνές της ταινίας, είχα την παράξενη αίσθηση ότι είχα πραγματικά κοιμηθεί μαζί του. Το γυμνό δεν μ' ενοχλούσε γιατί τα ανθρώπινα σώματα είναι όμορφα και συγκινητικά. Μ' άρεσε η αίσθηση της αυτοπεποίθησης, να παίζω το ρόλο γυμνή και να είμαι ο εαυτός μου. Ο Carlos (Reygadas) μας προετοίμασε έξυπνα, γιατί ξεκίνησε τα γυρίσματα με την πιο δύσκολη σκηνή. Τα υπόλοιπα ήταν πολύ απλά, επειδή εγώ και ο Marcos είχαμε ήδη εκτεθεί. Ο Carlos μας έδωσε την εντύπωση ότι όλες οι σκηνές, ακόμα και οι πιο ονειρικές, θα μπορούσαν να συμβούν στις ζωές μας. Έτσι τίποτε δεν μας φαινόταν σουρεαλιστικό. Αισθανόμασταν απολύτως φυσικά.

(δήλωση στις σημειώσεις για την παραγωγή).

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ: Η ΕΝΟΧΗ

[...] Οι απαγωγές είναι κάτι πολύ κοινό στο Μεξικό σήμερα. Αυτή ήταν η αφετηρία για να μιλήσουμε για πράγματα που είναι παγκόσμια. Στην πραγματικότητα, ο ήρωας θα μπορούσε να 'ναι Γερμανός ή και Κινέζος. Η ταινία διαδραματίζεται σ' ένα περίπλοκο κοινωνικό περιβάλλον, ωστόσο δεν είναι πολιτική, επειδή μιλά πάνω απ' όλα για έναν άνθρωπο που δικάζεται μεταξύ των πράξεών του και της φύσης του. Η πρόθεσή μου ήταν μέσα από την ιστορία της απαγωγής να δείξω την πολυπλοκότητα της ζωής και των επιλογών που κάνουμε.

[...] Ο ήρωας αντιλαμβάνεται ότι μέσα από αυτό που έχει κάνει η μόνη έντιμη πράξη του θα ήταν ο θάνατος. Το να περάσει το υπόλοιπο της ζωής του στη φυλακή θα ήταν ένας τρόπος επανόρθωσης ενώπιον μιας υποκριτικής κοινωνίας. Εκτός αυτού, το

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδιακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μίνο, Τασιέ
ΒΡΑΧΙ, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χαρμπίν
POLAORA-FOOD, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πίζοσα, Ιταλία
ΤΕΧΝΟΜΑ, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, ΠΥΡΩΝ ΚΡΟΤΗ, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1ηc ΔΕΘΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2ηc ΔΙΟΥΡΓΑΝΣΗ ΔΕΘΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

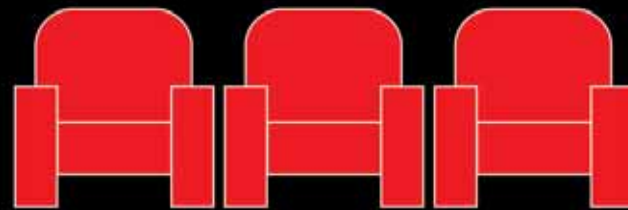
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@de.gr - www.de.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

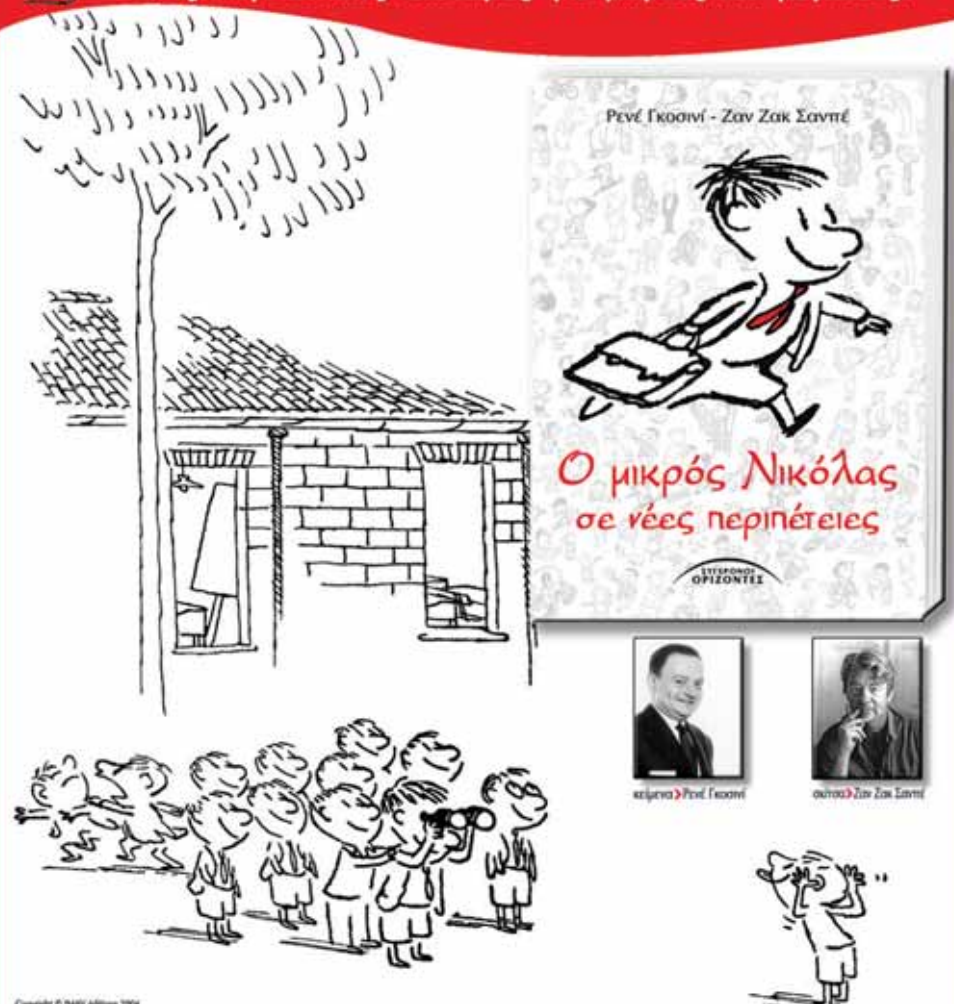
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

επιμέλεια René Goscinny

αυτοσχεδίαση Ζόραν Σκόρπιλ

Copyright © 2004 Epitapho

ΕΠΙΤΑΦΟΣ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Brillante Mendoza

Ο Ίλιακ είναι ο Μασέρ του τίτλου, εργαζόμενος σ' ένα κέντρο μασάζ για ομοφυλόφιλους. Η σκηνοθεσία του Brillante Mendoza αντιπαραβάλλει την καθημερινή τελετουργία της δουλειάς του με αυτήν της κηδείας του πατέρα του.

Πόσο διαδεδομένο είναι το επάγγελμα των μασέρ στις Φιλιππίνες;

Υπάρχουν πολλά κέντρα μασάζ στις Φιλιππίνες, τα οποία χωρίζονται σε ποιοτικές κατηγορίες. Το κέντρο που απεικονίζεται στην ταινία ανήκει στη μεσαία κατηγορία. Αρκετά σημαντικό ρόλο παίζει η χαμηλή τιμή των υπηρεσιών που παρέχονται.

Καθώς ετοιμάζεις το σενάριο μίλησες με αληθινούς μασέρ, επισκέφτηκες το χώρο εργασίας τους;

Βεβαίως. Ζήτησα ακόμα και από τους ηθοποιούς μου να επισκεφτούν ένα κέντρο μασάζ. Άλλωστε στα γυρίσματα είχαμε έναν επαγγελματία, που βοήθησε τους ηθοποιούς να είναι πιο πειστικοί. Επίσης, μιλήσαμε μαζί τους σε πιο προσωπικό επίπεδο. Όλοι οι διάλογοι στην ταινία προέρχονται από αληθινούς μασέρ. Κατέγραφα ό,τι έλεγαν και το μούρσα στους δικούς μου ήρωες.

Σε ποια πτυχή της ζωής του ήρωά σου ήθελες να δώσεις έμφαση;

Κυρίως σε αυτή τη σύνδεση μεταξύ του χώρου εργασίας του ήρωα και της ζωής έξω από αυτόν. Η επιλογή της συγκεκριμένης δουλειάς γίνεται εξαιτίας της έλλειψης επιλογών και της φτώχειας.

Η δική σου άποψη γι' αυτόν είναι πεσιμιστική; Τι μέλλον φαντάζεσαι ότι τον περιμένει; Όχι, δεν θα έλεγα πεσιμιστική. Δεν ήθελα να δώσω μια τέτοια χροιά στην ταινία, παρά μόνο να καταγράψω το παρόν του. Η ζωή συνεχίζεται πάντως, και θεωρώ ότι ο ήρωάς μου θα αρπάξει την κατάλληλη ευκαιρία και θα φτιάξει ο ίδιος το μέλλον του.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Το σινιόν της Όλγας / Le chignon d'Olga

του Jérôme Bonnell (Γαλλία-Βέλγιο, 2002)

Ο Ζουλιέν και η Έμμα έχασαν τη μητέρα τους και ζουν με τον πατέρα. Όλοι τους πονούν για την απουσία της, αλλά κανείς δεν μιλά γι' αυτό. Ο Ζουλιέν ερωτεύεται την όμορφη Όλγα, η οποία δουλεύει σ' ένα βιβλιοπωλείο. Πολύ ντροπαλός για να την πλησιάσει, την ονειρεύεται και επιστρατεύει κάθε μέσο για να τη γνωρίσει. Η ταινία κέρδισε το βραβείο FIPRESCI στο Διεθνές Φεστιβάλ του Σικάγο, 2003.

» Κάποιος να τους προσέξει • Πάυλος Ζάννας, 15:00

Ιστορία μιας πόρνης / Shempu den

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1965)

Μια νεαρή πόρνη που εργάζεται για τον ιαπωνικό στρατό κατοχής στην Κίνα, ερωτεύεται έναν υπαξιωματικό. Οι δυο εραστές προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα στον παραλογισμό του πολέμου και την παράνοια της αυστηρής στρατιωτικής ιεραρχίας. Κλασικό μελόδραμα εκ πρώτης όψεως, η ταινία χαρακτηρίζεται από ένα σαρκαστικό βλέμμα πάνω στις μικρές κοινωνίες του πολέμου.

» Seijun Suzuki Tribute • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Τσιγγάνικη μελωδία / Tsigoneruwaizen

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1980)

Ο Αότσι, ένας καθηγητής γερμανικών, συναντά τον παλιό του συνάδελφο Νακασάγκο. Στη διάρκεια ενός δείπνου, συναντούν μια όμορφη γκέισα που λέγεται Κόινε. Έξι μήνες αργότερα,

ο Αότσι μαθαίνει ότι ο Νακασάγκο έχει παντρευτεί και ότι η γυναίκα του Σόννο μοιάζει με την Κόινε. Ύστερα από λίγο καιρό, ο Νακασάγκο έχει πάρει τους δρόμους, συνοδευόμενος στα ταξίδια του από την Κόινε. Σε μια επιδημία γρίπης η Σόννο πεθαίνει, αφού προηγουμένως έχει γεννήσει το γιο του, Ναγκασούκο.

» Seijun Suzuki Tribute • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 17:00

Περιμένοντας / Attente

του Rashid Masharawi (Παλαιστίνη-Γαλλία, 2005)

Ο Άμαντ αναλαμβάνει να βρει ηθοποιούς για το νέο Εθνικό Παλαιστινιακό Θέατρο, πριν φύγει στο εξωτερικό. Μαζί με την Μπισάν και τον Λουμίρ, αναζητά ταλέντα στους πολυάριθμους προσφυγικούς καταυλισμούς της Ιορδανίας, της Συρίας και του Λιβάνου. Για τελευταία ίσως φορά, ο Άμαντ υποβάλλεται στις ανυπέβλητες δυσκολίες της ζωής στην Παλαιστίνη: σωματικές έρευνες στα σύνορα και σε σημεία ελέγχου, οδοφράγματα, συνεχής ένταση. Ο Άμαντ συνειδητοποιεί ότι η μοίρα των προσφύγων που περιμένουν είναι ίδια με τη δική του...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Η διπλανή πόρτα / Naboeer

του Pal Sletaune (Νορβηγία, 2005)

Μια μέρα, ο Τζον συναντά τις δυο γειτόνισσές του, την Αν και την Κιμ, δύο πολύ όμορφες γυναίκες που τον προσκαλούν στο διαμέρισμά τους. Το διαμέρισμα είναι γεμάτο κονσέρβες κι εμφια-

λωμένα νερά, λες και ετοιμάζονται για πολιορκία. Ο Τζον παραξενεύεται που δεν τις έχει συναντήσει ως τώρα, ενώ αντίθετα εκείνες γνωρίζουν τον Τζον και την πρώην φίλη του πολύ καλά...

» ID-05 • Πάυλος Ζάννας, 20:00

Το καλοκαίρι των κοριτσιών Γκαρσία / How the Garcia girls spent their summer

της Georgina Riedel (ΗΠΑ, 2005)

Ένα αποπνικτικό καλοκαίρι, τρεις γυναίκες, τρεις διαφορετικές γενιές μιας οικογένειας, ζουν η κάθε μία με το δικό της τρόπο την ερωτική τους αναγέννηση. Η Δόνια αποφασίζει να αγοράσει ένα αμάξι. Μαζί με τα μαθήματα οδηγησης, ο δάσκαλός της Ντον Πέδρο της προσφέρει και τον έρωτά του. Η κόρη της Δόνια, η Λολίτα, αντιμετωπίζει την «ξηρασία» στην ερωτική της ζωή, μέχρι που τα πράγματα αρχίζουν να αποκτούν ενδιαφέρον στο χασάπικο όπου δουλεύει. Η έφηβη κόρη της Λολίτα, η Μπλάνκα, συμπνέει με τη μαμά και τη γιαγιά της και ζει τη δική της, προσωπική σεξουαλική αφύπνιση.

» Νέοι Αμερικανοί • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Πολίτης σκύλος / Mah nakorn

του Wisit Sasanatieng (Ταϊλάνδη, 2004)

Ο Ποντ φεύγει από το χωριό και βρίσκει δουλειά στην πρωτεύουσα. Αφού χάσει το δάχτυλό του σ' ένα κονσερβοποιείο σαρδέλας και παραιτηθεί, προσλαμβάνεται ως σεκιουριτάς σε μια εταιρεία. Εκεί γνωρίζει την Τζιν, μια καθαρίστρια. Την ερωτεύεται, αλλά εκείνη δεν ενδιαφέρεται. Στην προσπάθειά του να την κατακτήσει, ο Ποντ ξεκινάει μια οδύσσεια μέσα από την πολύχρωμη ζούγκλα της Μπανγκόκ.

» ID-05 • Πάυλος Ζάννας, 22:00

Στοιχημάτισε τη ζωή σου / Spiele leben

του Antonin Svoboda (Αυστρία-Ελβετία, 2005)

Ο Κουρτ, γύρω στα 35, είναι μανιώδης και συστηματικός τζογαδόρος χωρίς ούτε τύχη ούτε πειθαρχία. Η κυρίως ασχολία του είναι να βρι-

σκεί απ' όπου μπορεί χρήματα, να τα κάνει, να χρεώνεται, να ξαναδανείζεται, να τα ξαναχάνει, και ούτε καθεξής. Μια μέρα, ο Κουρτ ανακαλύπτει μια μέθοδο με την οποία το ζάρι θα του καθορίζει πώς να παίξει. Από εκείνη τη στιγμή, η ζωή του θα ορίζεται από την ακαταμάχητη έλξη της τύχης. Ο Κουρτ αρχίζει να χρησιμοποιεί το ζάρι και για τις καθημερινές του αποφάσεις. Νομίζει πως έχει βρει ένα νέο, προσωπικό σύστημα όχι μόνο για τον τζόγο αλλά και για τη ζωή γενικότερα. Ρίχνοντας το ζάρι, διαλέγει μια από τις έξι δουλειές που του προσφέρονται, και μοιάζει επιτέλους να βάζει τη ζωή του σε τάξη. Αλλά τα φαινόμενα πολλές φορές απατούν...

» ID-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Flaming Lips: Ατρόμητα φρικιά / Fearless Freaks

του Bradley Beesley (ΗΠΑ, 2005)

Πριν δεκαπέντε χρόνια, ο σκηνοθέτης Μπράντλι Μπίσλι ξεκίνησε να κινηματογραφεί τις περιπέτειες και τις συναυλίες του γείτονά του Wayne Coyne και του πειραματικού, post-punk rock συγκροτήματός του, The Flaming Lips. Πάνω από μια δεκαετία μετά, ο Μπίσλι κατάφερε να συμμαζέψει πάνω από 400 ώρες υλικό που περιείχε δόξες και αποτυχίες, χωρισμούς και κλονισμούς, αγάπη κι απώλεια, 11 άλμπουμ, ένα hit single, ένα βραβείο Grammy, έναν εθισμό στα ναρκωτικά, πολλή δυνατή μουσική και αυθεντική διασκέδαση.

» Ειδική Προβολή • Πάυλος Ζάννας, 24:00

Ο 40χρονος χαμαιλέοντας των κινηματογραφικών ειδών δεν σκέφτεται να κάνει πολιτικό σινεμά, αρκούμενος προς το παρόν στην πολιτική των εικόνων. Θα ήθελα να του μιλήσω για εκείνη των λέξεων, αλλά αυτή είναι μια άλλη (πονεμένη) ιστορία...

Kim Jee-woon

Στη συζήτησή μας, εκτός από τον υπογράφο και τον σκηνοθέτη, έλαβαν μέρος η Ελίνα Λαμπροπούλου (του ξενόγλωσσου τμήματος της εφημερίδας) και η διερμηνέας του σκηνοθέτη. Τα παρακάτω είναι μια προσπάθεια απόδοσης όσων ειπώθηκαν –άλλωστε το «κατά λέξη» δεν είναι παρά (ακόμα) μια απάτη..

Ας ξεκινήσουμε από το Foul king. Σε ενδιαφέρουν καθόλου οι ομοιότητες μεταξύ του wrestling και του σινεμά; Ενωώ σε θεωρητικό επίπεδο, στο θέμα της απάτης. Αυτή είναι μια πραγματικά δύσκολη ερώτηση. Η σχέση της απάτης στο σινεμά έγκειται στο εντός και εκτός κάδρου, στη σχέση της εικόνας με το θεατή. Υπάρχει μια σκηνή στο Πάρε τα λεφτά και τρέχα του Γούντι Άλεν, όπου ο ήρωας ντύνεται, βγαίνει από την πόρτα και μετά ξαναγυρίζει, επειδή έχει ξεχάσει να φορέσει το παντελόνι του. Σε αυτήν την περίπτωση δεν πρόκειται ακριβώς για απάτη, αλλά προσφέρει ένα καλό παράδειγμα για το πώς μπορεί κανείς να παίξει με αυτά τα δυο στοιχεία.

Σε καθεμία από τις ταινίες σου, έχω την εντύπωση ότι αποτιέεις φόρο τιμής τουλάχιστον σ' έναν δυτικό σκηνοθέτη. Ο ήρωας του Foul king έχει κάποιες ομοιότητες με αντίστοιχους ήρωες του Σκορσέζε, όπως τον Ταξιτζή ή τον Βασιλιά για μια νύχτα;

Το Foul king είναι η ιστορία ενός χαρακτήρα, που γίνεται τόσο μικρός μέσα σε μια γιγαντωμένη κοινωνία, ώστε επιθυμεί να γίνει ήρωας με κάθε τρόπο. Όπως βλέπουμε όμως, εξελίσσεται σε ένα είδος αντι-ήρωα. Ωστόσο, ποτέ δεν είχα ακούσει κάποιον να συγκρίνει τον ήρωά μου με αυτούς του Σκορσέζε! Μοιάζει λογικό όμως, καθώς και αυτοί προσπαθούν απειγνωσμένα να προσδιορίσουν τη θέση τους μέσα στην κοινωνία, επειδή νιώθουν μηδενικά.

Ός προς το Tale of two sisters, υπάρχουν επιρροές από τα παράλληλα σύμπαντα του Ντέιβιντ Λιντς ή τον τρόπο που ο Αλέν Ρενέ εξερευνά την ανθρώπινη μνήμη;

Ο Ντέιβιντ Λιντς μου αρέσει πάρα πολύ, ιδίως η Οδός Μαλκόλαντ, είναι μια από τις αγαπημένες μου ταινίες. Δυστυχώς δεν έχω δει πολλά φιλμ του Αλέν Ρενέ. Μπορείς όμως να εντοπίσεις κάποιες ομοιότητες, καθώς οι ταινίες του ακολουθούν τη μνήμη των ηρώων. Άρα πιστεύω ότι σε μεγάλο βαθμό έχεις δίκιο. Η κυριότερη έμπνευσή μου όμως ήταν το Πικνίκ στο Βράχο των Κρεμασμένων του Πίτερ Γουίαρ. Αυτό που ήθελα να εκφράσω ήταν ένα διάχυτο μυστήριο και μια θλίψη που μοιάζει προδιαγεγραμμένη.

Αποδέχεσαι μόνο μια εκδοχή ως προς το τι συνέβη στο Tale of two sisters, λαμβάνοντας υπόψη ότι πρόκειται για μια εξαιρετικά σύνθετη και δυσνόητη ταινία;

Η αλήθεια είναι ότι έχω την προσωπική μου εκδοχή και συχνά την αναλύω όταν μου ζητηθεί. Όμως όταν κάποιος εκφράσει μια άλλη οπτική, καταλαβαίνω πόσο σχετική είναι η αλήθεια. Εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το προσωπικό του υπόβαθρο.

Πώς προέκυψε το Bittersweet Life; Τι αφορά;

Συνήθως σκέφτομαι το είδος (genre) με το οποίο θέλω να ασχοληθώ, πριν καταπιστώ με τη δημιουργία μιας ταινίας. Μόλις είχα τελειώσει ένα θρίλερ (Tale of two sisters), οπότε σκέφτηκα ότι είναι ώρα να κάνω ένα νουάρ. Πρόκειται για ένα είδος που ασχολείται με τη γοητεία της καταστροφής. Μόλις είχα διαβάσει ένα βιβλίο πάνω στο βουδισμό, το οποίο με επηρέασε στον εναρκτήριο διάλογο της ταινίας. Μου φάνηκε ενδιαφέρον να συνδυάσω το νουάρ με το βουδισμό.

Σε ενδιαφέρει περισσότερο το σκηνοθετικό στυλ ή το στόρι που θέλεις να αφηγηθείς;

Μέχρι τώρα έχω κάνει 4 ταινίες, εκ των οποίων οι δύο πρώτες είναι 100% βασισμένες στην ιστορία που θέλω να αφηγηθώ. Στο

“Συνήθως σκέφτομαι το είδος (genre) με το οποίο θέλω να ασχοληθώ πριν καταπιστώ με τη δημιουργία μιας ταινίας

δεύτερο μισό της φιλομορφίας μου (Tale of two sisters και Bittersweet life) ήθελα περισσότερο να επικοινωνήσω με το κοινό μου μέσω της σύνθεσης του κάδρου, των εικόνων και των ήχων. Αυτά τα στοιχεία είναι καθαρά κινηματογραφικά.

Ποια κινηματογραφικά είδη νιώθεις ότι δεν έχεις εξερευνήσει ακόμα;

Γουέστερν, μιούζικαλ, ιστορία αγάπης, επιστημονικής φαντασίας!

Ποιο από αυτά ετοιμάζεις πρώτο;

Πραγματικά δεν γνωρίζω. Ο λόγος για τον οποίο ασχολούμαι με τόσα διαφορετικά είδη είναι η περιέργειά μου για το αποτέλεσμα: να καταπιστώ δηλαδή με ένα καθιερωμένο είδος, προσθέτοντας όμως και δικά μου στοιχεία. Ενδιαφέρομαι για το αποτέλεσμα που προκύπτει, όταν αυτές οι δύο παράμετροι συγκρουστούν. Σε κάθε περίπτωση, πιστεύω ότι κάποια μέρα θα σταματήσω να έχω ανάγκη την υπαγωγή σε ένα συγκεκριμένο είδος.

Πού οφείλεται, κατά τη γνώμη σου, το big boom της κορεάτικης κινηματογραφικής βιομηχανίας; Ξαφνικά το διεθνές κοινό έχει στρέψει την προσοχή του στις ταινίες της πατρίδας σου.

Η αλήθεια είναι ότι κι εγώ αναρωτιέμαι το ίδιο... το κορεάτικο σινεμά βρίσκεται σε ακμή τα τελευταία δέκα χρόνια. Περίπου από τα μέσα της δεκαετίας του '90, οι προοδευτικές φωνές έχουν περισσότερες δυνατότητες να ακουστούν. Επίσης, ξεκίνησε να εκφράζεται η πρώτη γενιά που μεγάλωσε με εκτεταμένη χρήση των τεχνολογικών μέσων, όπως η τηλεόραση.

Σκέφτηκες ποτέ να κάνεις μια ταινία που θα συνδέεται πιο άμεσα με την πολιτική πραγματικότητα της χώρας σου;

Όλες οι ταινίες σχετίζονται με επιλογές και αποφάσεις. Πίσω από κάθε αποδεκτό είδος, επίσης, βρίσκεται ένας φόβος. Στις ταινίες επιστημονικής φαντασίας είναι ο φόβος του μέλλοντος, στο θρίλερ ο φόβος του αγνώστου, και πάει λέγοντας. Από τη στιγμή που η πολιτική έχει ως στόχο της ακριβώς να εκμηδενίσει τους ανθρώπινους φόβους, κάθε ταινία είναι πολιτική σε τελική ανάλυση. Προς το παρόν όμως, δεν σκέφτομαι να κάνω μια ταινία με άμεσα πολιτικό θέμα.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

γενική ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ

...ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΕ ΤΕΧΝΟΛΟΓΥ

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΟΘΟΝΗ

φορητά από **650,00**

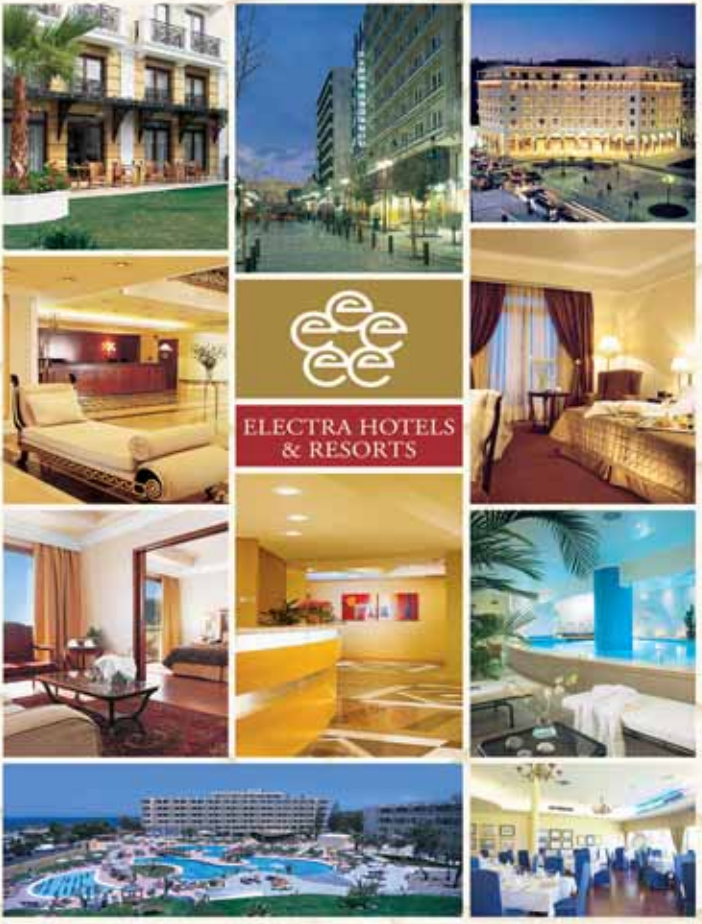
10 Χρόνια κοντά σας

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

αριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Το έργο της Αντουανέττας Αγγελίδη δείχνει ότι η τέχνη του κινηματογράφου μπορεί να είναι κάτι πιο σύνθετο από μια παραδοσιακά κινηματογραφημένη αφήγηση και ότι, παρόλο που διανύουμε μια περίοδο που τα προϊόντα πολιτισμού εξομοιώνονται με τις δημόσιες σχέσεις, υπάρχουν ακόμη καλλιτέχνες που ανθίστανται και επιμένουν στο προσωπικό τους ύφος. Μιλώντας κανείς μαζί της δεν μπορεί να μην εντυπωσιαστεί από την ακρίβεια της σκέψης της και ταυτόχρονα, από την ποίηση που αποπνέει ακόμα και το ηχόχρωμα της φωνής της...

Αντουανέττα Αγγελίδη

Τι σημαίνει για σας προσωπικά το αφιέρωμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου και η αναγνώριση του έργου σας;

Στην αρχή, όταν άρχισα να διασίζω το υλικό της δουλειάς μου και της ζωής μου –αναγκαστικά, για την οργάνωση του αφιερώματος– όλη αυτή η αναγκαία απόσταση-προσέγγιση είχε ένα στοιχείο θανάτου. Requiem; αναρωτιόμουν. Όμως αυτή η διαδικασία έχει κάτι το εντελώς απελευθερωτικό. Μοιάζει λίγο με τη διαδικασία του να κάνεις ένα καινούριο έργο, όπου μετεωρίζεσαι ανάμεσα στη λήθη και την ανάμνηση. Αποκτάς έτσι μια ουσιαστική σχέση με το παρελθόν. Έτσι λοιπόν, αυτή η αναδρομή είναι για μένα χαρά και τιμή, αλλά σημαίνει κυρίως μια δυνατότητα αναστοχασμού, μια ευκαιρία να δω τη δουλειά μου σαν σύνολο, να την κρίνω και να ξεκινήσω εκ νέου, με στόχο και πάλι το άγνωστο, το μη-αναπαραστάσιμο. Αυτό που δεν έχει αναπαρασταθεί, αλλά κι αυτό που δεν μπορεί να αναπαρασταθεί.

Οι ταινίες σας έχουν έναν έντονο πειραματικό χαρακτήρα, με την έννοια ότι κινούνται μακριά από τον μυθοπλαστικό τρόπο αφήγησης και εξερευνούν νέους τρόπους έκφρασης. Εσείς πώς θα χαρακτηρίζατε το είδος κινηματογράφου που κάνετε;

Αυτό που για μένα είναι τέχνη, η πραγματικότητα του σημείου που δεν αναπαριστά, αλλά είναι, η ρήξη με την αιτιότητα και η υπέρβαση των ορίων, παράγει νέα γλώσσα. Σ' αυτή τη λογική, η αφήγηση δεν είναι κάτι που αφορά μόνο ορισμένα στοιχεία ενός έργου, όπως συνήθως συμβατικά εννοείται. Θα' λεγα λοιπόν πως υπάρχουν πολλές ροές αφηγήσεων στις ταινίες μου. Πρόκειται για ένα πλέγμα απ' όλα τα δυνατά στοιχεία, από το φως ως την κίνηση, που συνδέονται μεταξύ τους. Γιατί το φως μπορεί να γίνει ήχος και μια λέξη να γίνει φως. Έτσι θα άφηνα ανοικτό το χαρακτηρισμό των ταινιών μου στους θεατές τους. Εξ' άλλου τους έχουν δώσει, μέχρι τώρα, πολλά ονόματα: «εικαστικός», «δοκιμιακός», «στοχασμός σε εικόνες», «εικονοποιημένες έννοιες εν κινήσει», «ποίηση και θεώρημα», «σπαρασσόμενος τόπος μνήμης».

Πιστεύετε ότι η τέχνη του κινηματογράφου είναι ανεξάντλητη; Υπάρχουν ακόμα να ελπίζουμε πράγματα ή τα έχουμε δει όλα;

Όχι απλά πιστεύω πως η τέχνη του κινηματογράφου είναι ανεξάντλητη, αλλά είναι πραγματικά στην αρχή της. Ένα ελάχιστο ποσοστό των δυνατοτήτων της έχει διερευνηθεί, και δεν μιλάω για τεχνολογικού τύπου επιτεύγματα. Μιλάω για την ίδια την ποιητική του κινηματογράφου. Σας θυμίζω πως, ο τρόπος της γραμμικής αφηγηματικότητας δεν ήταν παρά ένας απ' τους πολλούς που συνυπήρχαν στην αρχή του κινηματογράφου, ίσως και μέχρι την έλευση του ήχου, τεχνολογία που καθυστέρησε τη διαπραγμάτευση των στοιχείων που αποτελούν τον κι-

“Οι ταινίες μου είναι συνθέσεις πολλαπλών αφηγήσεων, πλέγματα στοιχείων που συνεχώς αναπλάθονται και ανασχηματίζονται αλλά έχουν σαφή δομή στην πολυπλοκότητά τους”

νηματογράφου. Η έννοια της αντίστιξης ήχου-εικόνας, παρ' ότι τη διέβλεπε ο Αϊζενστάιν, δεν έγινε δεδομένη παρά μόνο μερικώς και πολύ αργότερα. Η δε απορρόφηση απ' τον κινηματογράφο της έννοιας της αναπαραστατικότητας, απελευθέρωσε τις άλλες τέχνες απ' αυτήν, αλλά έγινε μεγάλο βαρίδι για τον ίδιο τον κινηματογράφο. Θεωρώ λοιπόν, ότι η διερεύνηση των δυνατοτήτων που αποκλείστηκαν, περιμένουν το μέλλον για να διερευνηθούν.

Πόσο σημαντική θεωρείτε την επαφή του κοινού με τον καλλιτέχνη σ' αυτό το είδος του κινηματογράφου; Είναι κάτι που εσείς το επιζητάτε;

Η επαφή με το κοινό είναι πολύ σημαντική. Η μόνη διαφορά είναι ότι τα έργα αυτά ζητούν χειραφετημένο θεατή, δηλαδή θεατή που να μένει ανοικτός μπροστά στους κινδύνους του δικού του αγνώστου. Δεν ζητούν γνώση απ' αυτόν αλλά διαθεσιμότητα. Δυνατότητα αυτοσυγκέντρωσης, δηλαδή ισοτιμία.

Οι ταινίες σας έχουν παιχτεί σε πολλά φεστιβάλ του εξωτερικού. Υπήρξε κάτι που να σας εντυπωσίασε από τη δεκτικότητα και την αποδοχή του ξένου κοινού στο έργο σας;

Επειδή δεν βλέπω τους θεατές ως μάζα με κοινά χαρακτηριστικά, αλλά ως μοναδικές οντότητες, προ-

τιμώ να μη μιλήσω με όρους τοπικότητας. Οι θεατές είναι ο καθένας ξεχωριστός και κάθε φορά, κάθε ένας, εμπλέκεται μέσα στην ταινία με το δικό του τρόπο. Και έχω δει πολλούς διαφορετικούς τρόπους εμπλοκής. Πάντως, είναι ίσως χαρακτηριστική μια εμπλοκή όπου το συναίσθημα κεντρίζει έντονα τη νόηση και έχει γεύση εμπειρίας που ζητάει να επαναληφθεί.

Η δημιουργία μιας ταινίας με μυθοπλαστική δομή έχει περάσει ποτέ σαν πρόκληση από το μυαλό σας ή είναι κάτι που δεν σας αφορά σαν καλλιτέχνη;

Δεν υπάρχει μόνο μία μυθοπλαστική δομή, πιθανόν θέλετε να πείτε κλασική ή γραμμική αφήγηση. Πράγματι, δεν μ' ενδιαφέρει η κλασική ή γραμμική αφήγηση. Πώς είναι δυνατόν να επιζητήσω γραμμική αφήγηση, αφού όχι μόνο τα όνειρά μας σαν μηχανισμός αλλά και η σκέψη μας δεν έχει γραμμικότητα. Η γραμμικότητα δεν είναι παρά μια σύμβαση, που δεν έχει καμία σχέση με την εμπειρία μας του κόσμου. Αντίθετα πιστεύω πως οι ταινίες μου είναι συνθέσεις πολλαπλών αφηγήσεων. Πλέγματα στοιχείων που συνεχώς αναπλάθονται και ανασχηματίζονται αλλά έχουν σαφή δομή στην πολυπλοκότητά τους. Και κάθε φορά, σε κάθε νέα ταινία, το στοιχείο επανέρχεται και ο συνδυασμός

δεν είναι δεδομένος, γιατί τα ερωτήματα ξαναμπάνουν απ' την αρχή.

Παρακολουθείτε τις τάσεις του σύγχρονου κινηματογράφου; Τι είδος ταινίες σας αφορούν; Υπάρχουν ταινίες καθαρά μυθοπλαστικές σήμερα, που έχετε νιώσει να σας εκπλήσσουν;

Φυσικά παρακολουθώ με μεγάλο ενδιαφέρον το σύγχρονο κινηματογράφο και βλέπω συχνά στοιχεία αναζήτησης παλιότερων ταινιών να ενσωματώνονται σε ταινίες νέων σκηνοθετών και τον τρόπο με τον οποίο ενσωματώνονται που δεν είναι δεδομένος. Οι μίξεις των ειδών, που είναι μια συνέχεια στην ισότιμη σχέση των τεχνών μεταξύ τους, είναι κάτι που διαφαίνεται πάλι, μετά πάρα πολλά χρόνια, στον ορίζοντα. Όχι σύνθεση των τεχνών, αλλά διάλογος των τεχνών μεταξύ τους. Και βέβαια υπάρχουν εκπλήξεις και κάθε φορά είναι σαν να επανεφευρίσκει ο κινηματογράφος όπως στο Dealer του Μπενεντέκ Φλίγκαουφ.

Ποια η γνώμη σας για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης;

Είναι μια δυναμική σκηνή σύνδεσης και διαλόγου του ελληνικού κινηματογράφου με τον δημιουργικό διεθνή κινηματογράφο. Μια δυναμική σκηνή των ονείρων των νέων σκηνοθετών με ένα μέρος της πραγματοποίησής τους.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Ο Άλμπερτ Ισαάκ Μπεζερίδης και τα κυκλώματα του Χόλιγουντ

Buzz

του Σπύρου Ν. Ταραβήρα (2005)

Ο Άλμπερτ Ισαάκ Μπεζερίδης –ή απλώς «Μπαζ»– είναι ένας από τους ελάχιστους Έλληνες επαγγελματίες της γραφής που γνώρισαν επιτυχία στο εξωτερικό και έγιναν ευρέως γνωστοί. Γεννημένος το 1908 στη Σαμψούντα, ο Μπεζερίδης κατέφυγε σε μικρή ηλικία μαζί με την οικογένειά του στο Σαν Φρανσίσκο, για να αποφύγει τους διωγμούς των Τούρκων. Εκεί ξεκίνησε, στις αρχές του '30, τη συγγραφική του πορεία, γράφοντας αρχικά διηγήματα και μυθιστορήματα. Λίγο αργότερα, μετακόμισε στο Λος Άντζελες και απασχολήθηκε επί δεκαετίες ως σεναριογράφος των μεγαλύτερων κινηματογραφικών στούντιο. Ανάμεσα στις ταινίες του περιλαμβάνονται το κλασικό νουάρ *Φίλησέ με μέχρι θανάτου* και *Οι άνθρωποι του αίματος*. Συνεργάστηκε με σκηνοθέτες όπως ο Ζιλ Ντασέν και ο Νίκολας Ρέι, ενώ μεταξύ των φίλων του συγκαταλέγονταν ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, ο Ρόμπερτ Μίτσαμ, ο Τζον Γουέιν και η Μέριλιν Μονρό. Λόγω των προοδευτικών του ιδεών, το όνομα του Μπεζερίδη συνδέθηκε με τις μαύρες λίστες του Μακαρθισμού. Το ντοκιμαντέρ του Σπύρου Ταραβήρα σκιαγραφεί το πορτρέτο ενός σημαντικού σεναριογράφου ελληνικής καταγωγής. Σε δεύτερο επίπεδο, η ταινία αποτελεί μια διεισδυτική ματιά στο βιομηχανικό μοντέλο παραγωγής ταινιών του Χόλιγουντ κατά τις δεκαετίες του '30, του '40 και του '50. Το Buzz περιλαμβάνει πλούσιο αρχειακό υλικό, πολλές συνεντεύξεις ηθοποιών, ιστορικών και κριτικών του κινηματογράφου και, βέβαια, μια συνέντευξη-ποταμό του ίδιου του Μπεζερίδη.

Γ.Π.

» Ολύμπιον, 11:00

Ένα ντοκιμαντέρ για θεατές που ενδιαφέρονται... Σπύρος Ν. Ταραβήρας, σκηνοθέτης της ταινίας

Το Μπαζ είναι μια ταινία που ετοιμάζατε για περίπου πέντε χρόνια. Αυτή την προετοιμασία την έχετε αποκαλέσει «Γολγοθάς». Γιατί;

Ήταν. Ποιος δίνει χρήματα για ντοκιμαντέρ; Στην ταινία έχουν εμπλοκή τρεις χώρες, ενώ τα γυρίσματα έγιναν σε μία άλλη, υπερατλαντική –ήταν πολύ δύσκολα. Από την Ελλάδα ή τη Γερμανία, που είναι η επαγγελματική μου έδρα, το Μπαζ δεν μπορούσε να χρηματοδοτηθεί.

Έπρεπε να συμπράξουν αυτές οι δύο χώρες κι ύστερα να ψάξω κι από αλλού. Κι έτσι ήρθε και η Ολλανδία και κάποιος άλλος παραγωγός –και πάλι τα χρήματα δεν έφταναν.

Το μεγαλύτερο κομμάτι του κόστους ήταν τα πνευματικά δικαιώματα;

Δεν ήταν μόνο το κόστος, ήταν η εν γένει πολυπλοκότητα του εγχειρήματος. Για να κάνει κανείς έρευνα για κάτι τέτοιο, χρειαζόταν τεράστια προσπάθεια. Μετά από πολύ μεγάλη έρευνα και τη μετάφραση στα ελληνικά ενός μυθιστορηματος του Μπεζερίδη, της «Λεωφόρου των κλεφτών», βρήκα κάποια βιβλιογραφία και φιλμογραφία. Ήθελε πάρα πολύ μεγάλο ψάξιμο. Συνεργάστηκα με

πάρα πολύ κόσμο και γι' αυτό γίνεται μνεία σε τόσους πολλούς ανθρώπους στους τίτλους της ταινίας –το ελάχιστο που μπορείς να κάνεις για τη βοήθεια.

Η ταινία είναι σ' ένα δεύτερο επίπεδο και μια «καταγγελία» του χολιγουντιανού συστήματος παραγωγής...

Δεν θα ήθελα να το αποκαλέσω ακριβώς «καταγγελία». Η ταινία μιλάει για κάποιον που εξαπατήθηκε από το Χόλιγουντ γιατί βρέθηκε αδαής στο σύστημά του, έπαιξε κι έχασε. Πάντως, η ιστορία είναι ότι εκεί πέρα παίζω με βγαλμένα μαχαίρια κι αν δεν προσέχεις τα νώτα σου, μπορείς να βρεθείς πολύ γρήγορα από κάτω. Κι ο Μπεζερίδης βρισκόταν μονίμως από κάτω.

Είχατε δηλώσει πως, επιθυμία σας είναι να κάνετε ταινίες που έχουν τις ρίζες τους σε μία χώρα, αλλά μπορούν να προσελκύσουν το διεθνές ενδιαφέρον. Αυτή είναι η σκέψη πίσω από το Μπαζ;

Ναι. Κι αυτό αρχίζει από τις επιλογές των θεμάτων. Ο κινηματογράφος είναι πολύ ακριβό σπορ. Δεν μπορεί κανείς να κάνει ταινίες μόνο για μεμο-

νωμένες χώρες. Αν δει κανείς τον αμερικάνικο κινηματογράφο, διαπιστώνει πως είναι φτιαγμένες σε μια κινηματογραφική γλώσσα που αφορά όλον τον κόσμο. Προσπαθούν με τα θέματά τους να τους αγγίξουν όλους. Πέραν του εμπορικού θεάματος, νομίζω ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό να μπορείς να φτιάξεις μια ταινία που να ακουμπά όλον τον κόσμο.

Πώς σχολιάστηκε το Μπαζ στο περασμένο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης;

Πάρα πολύ καλά. Η μεγαλύτερή μου αμφιβολία ήταν το κατά πόσο ένα μεσαίο κοινό, ας πούμε ο «κοινός νους», μπορούσε να την απολαύσει. Την ταινία την έκανα για κάποιον άνθρωπο που απλώς ζητάει να πληροφορηθεί και έχει και κάποια ενδιαφέροντα παραπάνω, όχι για τους σινεφίλ και τους ανθρώπους της κινηματογραφικής φατριάς –αυτοί βρίσκονται στη δεύτερη ή τρίτη μοίρα ανάμεσα σ' εκείνους για τους οποίους έκανα την ταινία. Ήλπιζα να τους ενδιαφέρει και αναρωτιόμουν αν θα την άντεχαν. Και, προς έκπληξή μου, μού είπαν πολλοί πως συγκινήθηκαν από την ανθρώπινη ιστορία του Μπεζερίδη και πως δεν τους φάνηκε μεγάλη η διάρκειά της.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Γιώργος Τριανταφύλλου μοντέρ

[...] Τα ντοκιμαντέρ είναι ιδιαίτερα δύσκολα διότι κινδυνεύουν να γίνουν μονότονα. Εδώ δεν είχαμε να παρουσιάσουμε μόνο το πρόσωπο του Μπεζερίδη, αλλά να δημιουργήσουμε και υπόθεση, να γίνει σαν ταινία μυθοπλασίας. Έπρεπε να βρούμε νέα στοιχεία και πλοκές. Είναι φοβερά δύσκολο και γι' αυτό δουλεύτηκε τόσο καιρό. Κάναμε σχεδόν δύο χρόνια για το μοντάζ. Στην πρώτη φάση, το μοντάζ δουλεύτηκε οκτώ με δέκα μήνες –εκεί ήταν μόνο ο Μπεζερίδης. Έπειτα, ήρθε το υλικό απ' έξω –τα τρέιλερ, οι φωτογραφίες κ.λπ.– και το ξαναπάσαμε απ' την αρχή, άλλα τρία ή τέσσερα χέρια. Έχουν αλλαχτεί πολλά κομμάτια, έχουν πάει σκηνές μπρος-πίσω, φράσεις και καταλήξεις του Μπεζερίδη... πολλή δουλειά και χρόνος. Υπάρχουν σκηνές που έχουν μείνει απ' έξω γιατί δεν χωρούσαν. Ο Μπεζερίδης μιλούσε πάρα πολύ αργά, έπρεπε σ' όλη την κουβέντά του να δοθεί ένας συγκεκριμένος ρυθμός. Βέβαια, δεν γινόταν να κόψουμε και να τον κάνουμε να τα πει πιο γρήγορα. Τελικά, κά-

ναμε ένα ντοκιμαντέρ που έχει «ψυχή» μέσα του: έχει παράλληλη δράση, έχει τους ρυθμούς του...

[...] Ο μοντέρ είναι ο ψυχαναλυτής του σκηνοθέτη. Μια καλή συνεργασία μαζί του βοηθάει και επιτρέπει δημιουργικές πρωτοβουλίες. Ανταλλάξαμε προτάσεις και ιδέες, συζητούσαμε, υπήρξε μια πολύ γόνιμη συνεργασία κι αυτό φαίνεται και στο αποτέλεσμα. Ασφαλώς, λοιπόν, υπήρξαν δημιουργικές πρωτοβουλίες. Εγώ πάντα έτσι δουλεύω, και ειδικά σ' αυτή τη δουλειά, που δεν υπήρχε σενάριο.

[...] Χωρίς να θέλω να θιξω κανένα, στις ελληνικές παραγωγές ντοκιμαντέρ, από την άποψη του μοντάζ, συνήθως γίνονται πρόχειρες δουλειές. Κάνοντας κάποιος μόνος του τη δουλειά του μ' ένα μηχάνημα στο σπίτι, δίχως συνεργάτη, δε νομίζω ότι μπορεί να έχει και ένα πάρα πολύ καλό αποτέλεσμα. Λόγω οικονομικής αδυναμίας αναγκάζονται και τα κάνουν όλα μόνοι τους, ενώ ένα ντοκιμαντέρ χρειάζεται πολλές φορές τα ίδια, ίσως και περισσότερα, χρήματα από μια ταινία μυθοπλασίας.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Νίκος Πλατύραχος μουσικός

[...] Το ντοκιμαντέρ έχει άλλες απαιτήσεις από τον μουσικό του, απ' ότι μια ταινία μυθοπλασίας. Δεν έχει τις ίδιες δραματουργικές απαιτήσεις, έχει όμως αυξημένες περιγραφικές απαιτήσεις, καθώς και μία ενδεχόμενη κρυμμένη δραματουργία, η οποία προκύπτει από την εξιστόρηση κάποιων συμβάντων. Η μουσική του, λοιπόν, δεν πρέπει να έχει αποκλειστικά το ρόλο «ομορφοποίησης» του οπτικού υλικού, αλλά να συμμετέχει ενεργά με υπερβολές, αντιθέσεις και ανατροπές στη διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος, αποκαλύπτοντας συχνά ό,τι οι εικόνες και η αφήγηση δεν προλαβαίνουν να εξιστορήσουν. Σε μια τέτοια περίπτωση, γίνεται κατανοητός ένας από τους πιο σημαντικούς ρόλους της μουσικής, εκείνος δηλαδή της αποκάλυψης. Δηλαδή η μουσική, ως πλούσιο εκφραστικό μέσο, έχει το ρόλο της συμπλήρωσης, ενίσχυσης και αποκάλυψης βαθύτερων και λεπτότερων συναισθηματικών αποχρώσεων της δραματουργίας, εκεί που τα υπόλοιπα εκφραστικά μέσα –λόγος, ποίηση, εικόνες– δεν επαρκούν.

[...] Η συγκεκριμένη ταινία, εκτός από τα περιγραφικά στοιχεία, έχει και έντονα δραματουργική δράση, μιας και η ζωή του Μπεζερίδη ξετυλίγεται σαν παραμύθι μέσα από αφηγήσεις του ίδιου και ανθρώπων που σημάδεψαν τη ζωή του, καθώς και από μία παράθεση συμβάντων που ερμηνεύουν βαθύτερα το συγγραφικό του έργο. Επομένως, η μουσική ήταν για μένα μια γοητευτική πρόκληση τόσο ως προς τη δραματουργική της συμμετοχή όσο και ως προς το ενδιαφέρον του αντικείμενου: η ζωή του Μπεζερίδη είναι πραγματικά ενδιαφέρουσα και πολυτάραχη. Η σκηνοθετική ματιά του Σπύρου Ταραβήρα είναι εξαιρετική, αφού εκτός από τα υπέροχα πλάνα της ταινίας, διείσδυσε βαθύτατα και στις προεκτάσεις της βιογραφίας του Μπεζερίδη σε συνάρτηση με το χρόνο και τον τόπο που έζησε, αποκαλύπτοντας έτσι στην πραγματικότητα το λόγο ύπαρξης του έργου του. Αυτό ήταν και το κέντρο βάρους της συνεργασίας μας, ο υπερτονισμός δηλαδή εκείνων των ιστορικών δεδομένων που σφράγισαν το έργο του Μπεζερίδη και όχι τόσο η μουσική περιγραφή των εικόνων.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

**Μια ταινία για τη μνήμη
μέσα από την αλήθεια των ανθρώπων**

Κακολύρι 544... η ιστορία μιας μέρας

του Σταύρου Ιωάννου (2005)

Το Κακολύρι ήταν ένας μόνο τόπος ολοκαυτώματος, ανάμεσα στους δεκάδες άλλους στην Ελλάδα. Η νύχτα μεταξύ της 24ης και 25ης Μαΐου του 1944 υπήρξε καθοριστική για την ιστορία του χωριού. Οι Έλληνες αντάρτες στην προσπάθειά τους να ανατινάξουν μια γέφυρα, σκότωσαν ένα Γερμανό στρατιώτη. Οι Γερμανοί για αντίποινα εκτέλεσαν τους περισσότερους άντρες του χωριού και στη συνέχεια κάψανε όλο το χωριό. Η Ιστορία αυτή ζωντανεύει, 60 χρόνια μετά, στην ταινία του Σταύρου Ιωάννου μέσα από τις πραγματικές μαρτυρίες των ανθρώπων που τις έζησαν. Κανείς δεν γνωρίζει ολόκληρη την ιστορία γιατί ποτέ δεν καταγράφηκε. Ο καθένας περιγράφει το κομμάτι της ιστορίας που έζησε. Όλες οι μαρτυρίες συνολικά συμπληρώνουν το παζλ της θηριωδίας. Ταυτόχρονα, μέσα από τις μαρτυρίες αυτές, η ταινία λειτουργεί και σε άλλα επίπεδα. Τονίζει τη σημαντικότητα της ιστορικής μνήμης και δείχνει ότι πίσω από κάθε επίσημη ιστορία υπάρχουν οι προσωπικές ιστορίες των ανθρώπων που τις έζησαν.

B.P.

» *Ciné Τώνια* *Μαρκετάκη*, 13:30

άλλα. Η ιστορία αυτή, μπορούσε να παρουσιάσει με όλη την τραγικότητα το γεγονός. Παρόλο που την ιστορία αυτού του μικρού χωριού την ξέρουν ελάχιστοι, ενώ άλλες ανάλογες ιστορίες είναι πολύ πιο γνωστές, γενικώς στην Ελλάδα. Αυτή η γενιά που έζησε και είδε θα φύγει και οι μνήμες μας θα είναι ελάχιστες, όπως είναι ελάχιστες και για τη Μικρά Ασία και όπως είναι ελάχιστες για όλα τα είδη των πολέμων που συμμετείχαμε, χάσαμε, που δεν θέλουμε να τα θυμόμαστε, κάναμε σαν να μην υπήρξαν. 60 χρόνια μετά και τα πάθη στην Ελλάδα είναι ανοιχτά και στην ταινία οι άνθρωποι μίλησαν με ονόματα. Τα βρήκα άκρως συγκλονιστικά για τη νεότερη ιστορία μας, την οποία σαν κινηματογραφιστές την αφήσαμε απ' έξω.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Σταύρος Ιωάννου σκηνοθέτης

Όλη η ιστορία είναι ολοκληρωμένη, υπήρχαν δηλαδή τα πρόσωπα του δράματος, υπήρχε ο αντάρτης που σκότωσε το Γερμανό, υπήρχαν οι γέροντες που δεν εκτελέστηκαν και είδαν, μιας και η ταινία είναι γι' αυτούς που είδαν και όχι για κάποιους που μπορεί να άκουσαν κάτι. Υπήρχε όλο αυτό το παζλ για το πώς έγινε αυτό το ολοκαύτωμα. Αυτό για 'μένα ήταν ένα ισχυρό κίνητρο. Γιατί αφήσαμε πολλά χρόνια να περάσουν με το βάρος του εμφυλίου στην πλάτη μας, δεν θελήσαμε σαν Έλληνες να συζητήσουμε και να καταγράψουμε κάποια πράγματα, θελήσαμε να ξεχαστούν. Αυτό δεν συμβαίνει σε καμιά ιστορία πουθενά στον κόσμο. Δεν έχω τη δυνατότητα εγώ να συγκρατήσω τα πάντα, αλλά μικρά λιθαράκια στη συντήρηση της μνήμης έβαλα και θα βάζω κι

**Μια ταινία με αφηγηματική δομή
που κινείται ανάμεσα στην
πραγματικότητα και στο όνειρο**

Το όνειρο του σκύλου

του Άγγελου Φραντζή (2005)

Ένας άνδρας βλέπει ένα όνειρο, μια παράξενη ληστεία συμβαίνει στη λυρική σκηνή, κάποιος κλέβει τη φωνή της κεντρικής τραγουδίστριας. Ο ίδιος άντρας γυρνώντας στο σπίτι του συνειδητοποιεί ότι στο σπίτι του έχει γίνει μια παράξενη ληστεία. Το μυστήριο σιγά σιγά ξεδιπλώνεται. Τι συμβαίνει στην πραγματικότητα; Πού σταματα η αλήθεια και πού αρχίζει το ψέμα; Υπάρχει αλήθεια κι αν ναι, ποια είναι αυτή; Η πραγματικότητα αποτελεί τη μόνη αλήθεια; Περιγράφονται τα όνειρα; Ενώ στο μυαλό σου μοιάζουν ξεκάθαρα, όταν προσπαθείς να τα διηγηθείς, συνειδητοποιείς ότι υπάρχουν κενά, θολές εικόνες που σε μπερδεύουν, πράγματα ακατανόητα που δεν μπορείς να περιγράψεις. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την ταινία του Άγγελου Φραντζή. Έχοντας μια καθαρά αφηγηματική δομή, ώρες ώρες ξεπηδάει σε άλλη ιστορία αναπάντεχα, ή παραλείπει ηθελημένα στοιχεία, ή ακόμα και μέσα σε μια κατάσταση που δείχνει ρεαλιστική συμβαίνει κάτι μαγικό. Αυτή είναι και η γοητεία και η επιτυχία της ταινίας, το γεγονός δηλαδή ότι παίζει με το θεατή και τη στιγμή που τον καλεί να λύσει το μυστήριο, την αμέσως επόμενη τον βάζει στη μαγεία του ονειρικού της κόσμου.

B.P.

» *Ολύμπιον*, 13:30

Η πόλη σαν λαβύρινθος

Άγγελος Φραντζής, σκηνοθέτης της ταινίας

Το ολοκληρωμένο αποτέλεσμα της ταινίας, πόσο προσεγγίζει το σχέδιό σας όταν ξεκινούσατε;

Μια ταινία είναι ένα τεράστιο σύνολο αισθητικών επιλογών. Μια αντανάκλαση των ανθρώπων που τη φτιάξαν. Κουβαλάει μέσα της το γούστο, την ικανότητα και την προσωπικότητα του κάθε συντελεστή στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή που έγινε η ταινία. Επιλογές που ξεκινάνε από το κούρεμα ενός ηθοποιού μέχρι την ποιότητα ενός υφάσματος, μιας κουρτίνας σ' ένα ντεκόρ. Θα ήταν τρομερά βαρετό λοιπόν να σας απариθμήσω ποιες επιλογές θεωρώ επιτυχημένες και ποιες όχι, και σίγουρα δεν θα ήταν και απόλυτο, γιατί κάτι που θεωρώ σήμερα στην ταινία ωραίο, πιθανόν σε μερικά χρόνια να μην μπορώ να το δω. Το σίγουρο είναι ότι μια ταινία αλλάζει καθώς τη φτιάχνεις και όσο τη δουλεύεις, τόσο ανακαλύπτεις πράγματα που σε ξεπερνούν. Είναι σαν κάθε καινούρια ταινία να σου αποκαλύπτει ένα άλλο κομμάτι του εαυτού σου.

Ποιος είναι ο ρόλος της πόλης στην ταινία σας; Γιατί επιλέξατε ρεαλιστικό σκηνικό για μια ονειρική ταινία;

Γιατί απεχθάνομαι τον «ονειρικό» τρόπο που είναι φιλμαρισμένα, τις περισσότερες φορές, τα όνειρα στον κινηματογράφο. Ήθελα να πατήσω στο ρεαλισμό της πόλης για να φτιάξω ένα κόσμο, όπου το παράξενο να παραμονεύει στη γωνιά του δρόμου, να ξεπηδάει μέσα από το ευτελές και το καθημερινό. Η πόλη στην ταινία μοιάζει με έναν αιγισματικό λαβύρινθο όπου κάθε χώρος κρύβει πίσω του κάτι άλλο από αυτό που δείχνει. Ένας οίκος ανοχής πίσω από ένα μηχανουργείο, ένα μεγαλοαστικό σαλόνι πάνω από ένα εργαστήριο ζαχαροπλαστικής ή ένα παράνομο κρησφύγετο πίσω από ένα μπιλιαρδάδικο. Μοιάζει ίσως τελικά με το εσωτερικό ενός μυαλού την ώρα που ονειρεύεται, όπου ελεύθεροι συνειρημοί, μας οδηγούν απ' την μια εικόνα στην άλλη χωρίς εμφανή λογική.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Οι μουσικοί Coti K. και Χρήστος Λάινας μιλούν για την ταινία

C.K.: Με τον Άγγελο γνωριζόμαστε από την προηγούμενη ταινία του Polaroid, και έτσι ήξερε τη φυσική μου μουσική τάση προς πιο abstract διαθέσεις και αυτό ήταν το ζητούμενο αυτή τη φορά... Αρχικά μου έδωσε το σενάριο και ήταν αρκετό για να πειστώ πως θέλω να κάνω αυτή την ταινία. Όταν όμως μετά πήγαμε με τον Χρήστο να δούμε το πρώτο cut, τα πράγματα είχαν αλλάξει, υπήρχε πρόβλημα χρόνου, έπρεπε να γράψουμε τη μουσική μέσα στο καλοκαίρι και αυτό δεν μας ενθουσίαζε. Αλλά όταν είδαμε την ταινία, είπαμε ότι θα ήταν χαζομάρα να μην την κάναμε... κι έτσι έγινε.

Χ.Λ.: Σε μια ταινία είναι πάντα ο σκηνοθέτης που καθορίζει το ζητούμενο, αλλά ο κάθε συντελεστής κάνει τη δουλειά του με το δικό του προσωπικό τρόπο, γι' αυτό και διαλέχτηκε να συμμετάσχει αυτός και όχι κάποιος άλλος. Έτσι και με τη μουσική, υπήρχε η αρχική διάθεση του Άγγελου, αλλά μπορούμε να πούμε πως η μουσική που γράψαμε είναι αυτή που θέλαμε και εμείς να έχει η ταινία.

C.K.: Από τις καλύτερες στιγμές στη δουλειά μας ήταν όταν ερχόταν ο Άγγελος στο σπίτι μου και διόρθωνα, συμπλήρωνα, και συχνά έγραφα επί τόπου τη μουσική πάνω στην εικόνα, γιατί εκείνες τις στιγμές νιώθεις μια συμμαχία, είναι σχεδόν σαν να είστε εσύ κι ο σκηνοθέτης αντιμετώπι μαζί «εναντίον» της ταινίας. Βέβαια, αυτό είναι υπέρ του Άγγελου, που κατάφερε να δημιουργήσει μια τέτοια ατμόσφαιρα. Η μεγαλύτερή μου δυσκολία ήταν να γραφτεί το κομμάτι του Club που χρειαζόταν να γίνει πριν τα γυρίσματα. Εκεί, δεν ξέρω, παρότι ήταν βασισμένο σε ένα ήδη υπάρχον κομμάτι που είχα γράψει με τον Voltποι, με ζόρισε λίγο, ίσως γιατί δεν είχα «μπεϊ» μέσα στην ταινία, ενώ με το που είχα την εικόνα όλα άρχισαν να ρέουν με πολύ μεγάλη ευκολία...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΣΟΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλετου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσ/ίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσ/ίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επικοινωνήστε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευστα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλή και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Πήγαινε δυτικά / Go west

του Ahmed Imamovic (Βοσνία και Ερζεγοβίνη-Κροατία, 2005)

Μια τραγική στην κατάληξή της ιστορία αγάπης, αλλά και μια ιστορία επιβίωσης μέσα στα συντρίμια του πολέμου

Σαράγιεβο 1992. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι προ των πυλών. Ο Kenan είναι μουσικός κλασικής μουσικής και στο θρήσκευμα μουσουλμάνος. Ο Milan είναι Βόσνιος σερβικής καταγωγής. Ο Kenan και ο Milan είναι εραστές. Όμως, λόγω των συντηρητικών ηθών, είναι αναγκασμένοι να κρατούν και τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις και τη σχέση τους εν κρυπτώ. Καθώς ξεσπά ο αιματηρός εμφύλιος το ζευγάρι των εραστών αποφασίζει να εγκαταλείψει το πολιορκημένο Σαράγιεβο. Θέλουν να κατευθυνθούν στο χωριό του Milan στην ανατολική Βοσνία, στο σερβικό τομέα και από εκεί στην δύση. Όμως τα μπλοκ της σερβικής πολιτοφυλακής που συναντούν αποτελούν ένα αζεπέραστο εμπόδιο για το μουσουλμάνο Kenan. Ο Kenan μεταμφιέζεται σε γυναίκα και το ζευγάρι περνά τα μπλοκ ως ένα τυπικό ετερόφυλο ζευγάρι. Όταν φθάνουν στο χωριό του Milan το ψέμα αυτό θα δημιουργήσει κά-

ποιες σοβαρές περιπλοκές. «Το χειρότερο στα Βαλκάνια είναι να είσαι gay» λέει ένας από τους δύο ήρωες στην ταινία. Η ταινία είναι μια τραγική στην κατάληξή της ιστορία αγάπης, αλλά και μια ιστορία επιβίωσης μέσα στα συντρίμια του πολέμου. Ο σκηνοθέτης εμμένει λιγότερο στο ομοφυλόφιλο ζευγάρι-αντίθετα επιλέγει να εστιάσει στην κατάσταση στα μετόπισθεν. Ο εθνικισμός, ο τυφλός φανατισμός, οι καταστροφές του πολέμου: το τοπίο είναι πολλές φορές εφιαλτικό, σχεδόν γκροτέσκο, και η απόδραση προς τη δύση δεν είναι παρά η έξοδος από την κόλαση.

Η ταινία δημιούργησε σάλο στη Βοσνία όταν προβλήθηκε, για προφανείς λόγους: απεικονίζει ένα πολυεθνικό ζευγάρι που επιπλέον είναι ομοφυλόφιλοι. Ο σκηνοθέτης Ahmed Imamovic έχει συνεργαστεί με τον Michael Winterbottom στην ταινία *Welcome to Sarajevo* και τον Pjer Zalica στο σενάριο της ταινίας *Fuse* (προβλήθηκε σε παλαιότερο φεστιβάλ).

Σε προηγούμενο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης είχε προβληθεί η μικρού μήκους ταινία *10 Λεπτά* του σκηνοθέτη. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί η παρουσία της γαλλίδας σταρ Ζαν Μορό στο ρόλο μιας δημοσιογράφου που παίρνει συνέντευξη από τον ήρωα, αλλά και η ενεργός συμμετοχή της στην παραγωγή της ταινίας.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 18:00*

Kontakt

του Sergej Stanojkovski (πΓΔΜ-Γερμανία, 2005)

Το πορτρέτο μιας νεαρής γυναίκας η οποία μοιάζει να συντρίβεται από ένα δυναστικό οικογενειακό περιβάλλον

Η Zana ζει μια δύσκολη ζωή. Βρίσκεται έγκλειστη στο ψυχιατρείο λόγω ψυχολογικών προβλημάτων που σχετίζονται με το οικογενειακό της περιβάλλον. Όμως η ώρα της εξόδου από το ίδρυμα έχει φθάσει και η ηρωίδα πηγαίνει να ζήσει στο πατρικό της σπίτι. Τώρα είναι μόνη, καθώς η οικογένεια της απουσιάζει. Μόνη της συντροφιά ο Janko, ένας εργάτης που επιδιωκεί να επιστρέψει στο σπίτι. Ο Janko είναι πρώην κρατούμενος και αποφυλακίστηκε με ό,τι τόσο νόμιμο τρόπο. Τον πληρώνει η οικογένεια της Zana για να την προσέχει και να την παρακολουθεί. Ο Janko μένει στην αρχή σ' ένα πορνείο αλλά αργότερα νοικιάζει ένα μικρό δωμάτιο. Παρόλο που αρχικά αντιμετωπίζει με ψυχρότητα και απάθεια την νεαρή κοπέλα γρήγορα τα αισθήματά του απέναντί της αλλάζουν. Η Zana γοητεύεται από τον Janko και αυτός φαίνεται να ανταποδίδει μ' ένα ανάλογο τρόπο τα θερμά της συναισθήματα. Όμως πίσω απ' όλα υπάρχει πάντα η οικογένεια της Zana η οποία θα προσπαθήσει να ελέγξει εξελίξεις που μοιάζουν απρόβλεπτες.

Η ταινία είναι το πορτρέτο μιας νεαρής γυναίκας η οποία μοιάζει να συντρίβεται από ένα δυναστικό οικογενειακό περιβάλλον. Η ηρωίδα αναζητά μια φωτεινή ακτίνα μέσα στο γκριζό σύμπαν που ζει. Μ' έναν ανάλογο τρόπο και ο Janko μοιάζει να ζητά τη διέξοδο από τον φαύλο κύκλο που βρίσκεται έγκλειστος. Η συνάντησή τους δείχνει να 'ναι ως μια συνάντηση βασανισμένων και μοναχικών ψυχών που αναζητούν μια όαση. Ακολουθώντας τη φόρμα του μελοδράματος η σκηνοθεσία επιλέγει τόνους δραματικούς για να αποδώσει την απομόνωση, τη μοναξιά της νεαρής κοπέλας (αλλά και του πρώην κρατούμενου).

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 20:30*

Nadejda Koseva

συν-σκηνοθέτις της ταινίας *Απωλεσθέντα αντικείμενα*

Στην ταινία παρακολουθούμε έξι διαφορετικές ταινίες μικρού μήκους τις οποίες συνδέει μια ιστορία κινουμένων σχεδίων. Ποιο είναι το κοινό στοιχείο των ιστοριών;

Όταν ξεκινήσαμε να δουλεύουμε το project μάς πλησίασε ο καλλιτεχνικός διευθυντής και μας έδωσε ένα κοινό θέμα να διαπραγματευτούμε, τη «γενιά». Πέρα από το θέμα αυτό δεν είχαμε κανέναν περιορισμό ή κανόνες.

Πώς γεννήθηκε η ιδέα για την ταινία κινουμένων σχεδίων;

Η ιδέα αυτή υπήρχε από την αρχή. Η ιστορία των κινουμένων σχεδίων είναι αυτή που συνδέει στην ουσία τις ταινίες. Ταυτόχρονα όμως, το cartoon είναι και μια αυτόνομη ιστορία. Ήταν πολύ δύσκολο για το δημιουργό να το κόψει σε κομμάτια. Ακόμη και η ιστορία των κινουμένων σχεδίων ακολουθεί ως προς τη φόρμα της το θέμα της γενιάς. Βλέπουμε το συνδυασμό όλων των ειδών

animation: κούκλες, ζωγραφιές, cartoon.

Πώς βλέπετε το θέμα των γενιών στη δική σας ταινία;

Στην επαρχία της Βουλγαρίας ο τρόπος ζωής ακολουθεί την παράδοση. Εκεί νιώθεις ότι ο χρόνος έχει σταματήσει, εκτός

ίσως από κάποιες διαφημιστικές πινακίδες της Coca-Cola. Θα μπορούσε αυτή η εικόνα να είναι από τη δεκαετία του '80 ή από το 2010. Πρόκειται, λοιπόν, για έναν παραδοσιακό αλλά ταυτόχρονα και μοντέρνο γάμο. Ήθελα να τονίσω τη διαφορά της δικιάς μου γενιάς από την προηγούμενη. Τον τρόπο που εμείς προσεγγίζουμε το γάμο. Στην πραγματικότητα, δεν παντρευόμαστε καν. Για τους γονείς μου, που ανήκουν στην προηγούμενη γενιά, αυτό είναι κάτι αδιανόητο. Το βασικό θέμα για μένα είναι η γενιά μου, που νιώθω να χάνεται. Για παράδειγμα στην τάξη μου στο σχολείο ήμασταν 25 άτομα από τα οποία πλέον μόνο 5 ζουν στη Βουλγαρία. Κανείς δεν μπορεί να τους κατηγορήσει, όμως, γιατί φεύγουν για να

κάνουν μια καλύτερη ζωή. Έχουν αυτό το δικαίωμα αλλά μου λείπουν πολύ. Εγώ αν και σπούδασα στο εξωτερικό δεν θα μπορούσα να ζω μόνιμα εκεί.

Γιατί επιλέχθηκε ο τίτλος *Απωλεσθέντα αντικείμενα*;

Η συζήτηση για τον τίτλο ήταν μεγάλη γιατί ήταν δύσκολο να καθίσουμε και οι έξι σκηνοθέτες και να καταλήξουμε σε μια κοινή ιδέα. Στην αρχή είπαμε να χρησιμοποιήσουμε το "Generations" αλλά σκεφτήκαμε ότι είναι κάτι συνηθισμένο. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων ταξιδεύσαμε πολύ και περνούσαμε πολύ χρόνο στα αεροδρόμια, όπου βλέπαμε συνέχεια τις πινακίδες για τα απωλεσθέντα αντικείμενα. Νομίζω ότι τελικά ήταν ιδέα του παραγωγού, γιατί είδε ότι σε κάθε ταινία υπάρχει κάτι που χάνεται και κάτι που βρίσκεται.

Τι χάνεται και τι βρίσκεται στη δική σας ταινία;

Τα παιδιά είναι αυτά που χάνονται, αν και στο τέλος, αποδεικνύεται πως η απόσταση δεν έχει καμία σημασία. Οι γονείς, πιστεύω, είναι αυτοί που βρίσκουν τον εαυτό τους μέσα από αυτόν το γάμο.

Anelia Garbova ηθοποιός της ταινίας *Lady Zee*

Ποια χαρακτηριστικά του ρόλου βρίσκετε ότι έχουν ενδιαφέρον;

Αυτό που βρίσκω ενδιαφέρον στην Ζλάτινα είναι ότι παλεύει γι' αυτά που θέλει. Είναι δυνατή και παρόλα αυτά που συμβαίνουν, δεν καταρρέει.

Συναντήσατε ιδιαίτερες δυσκολίες στην ερμηνεία του ρόλου;

Δεν θα το έλεγα γιατί έχουμε κάποια κοινά στοιχεία με την ηρωίδα. Για παράδειγμα, ο τρόπος που ντύνομαι είναι ίδιος με της Ζλάτινα. Η διαφορά εί-

ναι ότι η Ζλάτινα μεγαλώνει σε ένα πολύ σκληρό περιβάλλον, αυτό του ορφανοτροφείου.

Γεγονότα σαν αυτά της ταινίας συμβαίνουν συχνά;

Είναι μια θλιβερή ιστορία που δυστυχώς θα μπορούσε εύκολα κανείς να συναντήσει στη Βουλγαρία.

Τι ονειρεύεται η ηρωίδα;

Σίγουρα μια καλύτερη ζωή. Ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι όταν θέλει κάτι πάρα πολύ, το πετυχαίνει.

Συνεντεύξεις: Όλγα Κοζάτση

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

The director talks about
reworking 'Gloria Mundi'
and his outlook on the past and present

Papatakis updates a classic

Seminal Greek director Nico Papatakis recently did something extraordinary. He took his 1975 film "Gloria Mundi" – and reworked it. He reedited parts, added new digital shots, and spliced it from 130 to 92 minutes. When asked why, at his press conference yesterday, the director explained that it was because he felt the film still had a lot of things to say to the world today.

In watching the new version, its relevance to 2005 is more than obvious. The film is an enigmatic and brutal one, about a beautiful, young woman who has cigarette marks on her chest. She is happy to announce to the viewer (or is the fictional "director", who is making a film about torture) that she tortured herself. The film is not just about the Algeria issue, the definition of terrorism or the dimensions of mass indifference, it is about filmmaking and what "sells" in the mass media biz.

Yesterday, Papatakis shared his thoughts on that project and his work as a director.

Are you dreaming of making a certain film?

No. It is not a dream to make a film. Each time that I make a film, I do it because I feel the immediate need to make it. I don't think in advance. I'm not a director or a professional in the sense that I finish one work and I want another film... If there isn't a serious pretext for me to make a film, I don't make it. I have nothing new at the moment. I just finished a work that was very involving.

In reworking 'Gloria Mundi', did you use any new technology?

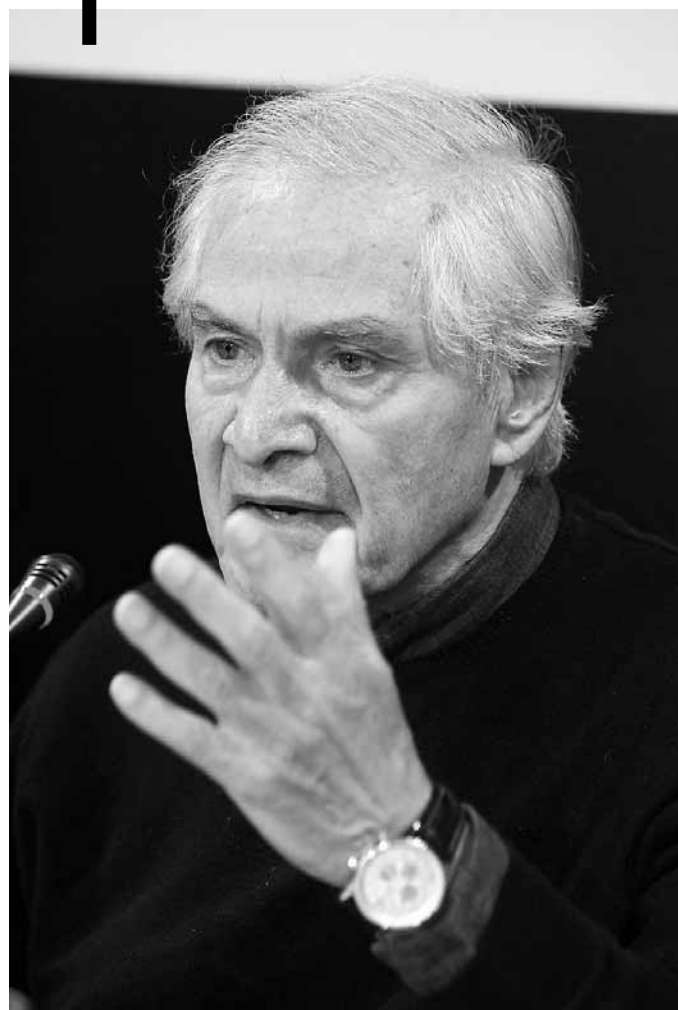
I made the film "Gloria Mundi" years ago. I added new scenes, shot in the same way as the film. But in the film, the editing was done electronically. We took all the material and put it onto video and edited it on today's digital editing system. I added digital special effects in the film. For example... in the beginning of the 1960s, there was the first big protest of Algerians who were going from the Parisian suburbs to go protest in Paris. But when they arrived on the bridge, the French police was waiting for them. They attacked the Algerians and threw all those that still wanted to advance under the bridge. There was this scene, but no visual documentation of it. No one shot the scene while it was happening. But it was something terrible. I don't know how many Algerians were drowned, because they didn't know how to swim and were dumped in the Seine. I didn't find any archival footage, and shooting it would demand enormous sums... So I asked someone who did special effects. I told him what I wanted that on the bridge we see the movement of people, that we see bodies falling in the water. He did an electronic effect that is seamless... Electronic effects offer you enormous possibilities. But it also obliges you to be too thrifty.

What do you mean?

Too economic. You can set up an editing system at your house. You can have a little digital camera, etc. You can film easily, etc. But in a way, it's a trap – for me. Because you end up doing "personal" cinema. You can try to do "spectacular" cinema, but it ends up the same.

What is your opinion of the recent riots in Paris, compared to those of the 1960s?

They have nothing in common. I believe, in my opinion. I will repeat what I said earlier. In 1968, there was a political movement that was political, but which was not necessarily revolutionary. It was a protest by students about their conditions of study, etc. It was a student movement that involved gaining ground and social conditions. But it was a student movement. Today the movement is of the young people of Paris' outskirts, who are one can say, abandoned in the poor cartiers... They see all the luxuries on television, all the things they would like to have. They feel oppressed by the country in which they live. What's happened in Paris, when there was the murder of the two young people hiding out in the electronic device, that mobilized the entire movement- but not in a political way. Because it was their poverty that made things like that happen to them. What they want is to be like the others – to have cars, televisions. They don't want a revolution, that the way of the world be changed... no revolution, no change in the relationship between man and woman... There is still segregation in France. If an Algerian is looking for work, even if he has all the diplomas in the world, the French one is preferred.

What is your cultural connection to Greece today? Do you see Greek films?

I never watch films, whether Greek or American or French. I never watch them. When I was young, I of course went to the cinema a lot. I prohibited myself from going to see other films. It was a decision I made because if I went to see films of Bunuel, or others... I'd end up making more or less the same thing. To make a personal cinema – it is very difficult... I'm not saying their cinema is worst than mine – no, not at all. But I can't, for instance, admire a director. I prohibit myself, because if I admire a director, I'll try to do what they do.

And your connection to Greece? Do you come here often?

Yes. I come every summer. I did a first film in Paris, called "The Depths". A lot of critics in Paris wrote loads of essays about it. I could have been content, gone home, been pleased at my recognition by the French intelligentsia, etc, maybe make another film. No, the first thing I did, because I lived in Greece – if you read my autobiography- I lived in Greece, in Athens between 1937 and 1939. I lived a very difficult life. And I had – how to say it. I had Greece as

a very difficult part of me. What I lived here was very difficult for me. I had to express that. So the next film I made was "Pastures of Disorder". I could have very easily made another film in Paris, in France, of the same type [as the first film]. No the next film was in Greece. That is to say, even if I live in France, Greece is 'in' me. I have to do things to free myself of it or admire it, etc.

A Dark and Bitter Tale

"A Bittersweet life" is a noir classic with a bit of an Asian twist when it comes to the, superbly, stylised violence and bits of Buddhist philosophy thrown in the mix. In an interview yesterday, Korean director Kim Jee Woon said the dialogue between the protagonist and his gangster boss in the opening is in fact lifted from Buddhist scriptures. It goes roughly as follows: "The wind in the leaves of a tree... Is it the leaves or the wind that moves?", the young man asks. "Neither, it is your mind and heart that moves" big boss replies.

"A Bittersweet life" tells the story of the normally cold-blooded enforcer Seon-woo who is assigned to guard the headstrong young girlfriend of his crime syndicate boss. But he lets his guard slip - and pays the price. Kim Jee-Woon says he chose to make this movie because he was interested in making a film noir, describing it as genre that mainly deals with "the beauty of destruction. The film is about the tragedy and the irony of life. I use tragic irony because some times a very small thing can have a very strong effect in someone's life".

Out of his films so far, the director describes the first two as one hundred percent script based with clear characters. But his last two "Tale of Two Sisters" and now "A Bittersweet Life" are far more visual. "I chose for the story to be simple so I could experiment with sound and visuals".

True to his word, the characters in "A Bittersweet Life" offer very little information about themselves. But their actions do provoke strong reactions and there are clear heroes and villains. Jee-Woon says that the message of his film is that "the only place to look for answers is within one's self". Jee-Woon's style has been diverse but always following a specific genre. This is not something that is about to change any time soon. "I like to take established styles but add my own touches. I find the result interesting. I can't say I have found my own voice yet, so I am still exploring but I believe one day I will stop needing a genre and have developed something that is recognisably mine". Until then, well, expect anything from "westerns and musicals to love stories and Sci-Fi".

"Tale of two sisters" is by far the most complex of the director's works. Though clearly a thriller -but with one of the main influences being David Lynch's "Mulholland Drive", which Jee Woon describes as one of his favourite films- the

haunting tale is far from straight forward. So does the director's mind when people have completely different interpretations as to what his film is all about. "Truth is relative. If someone has a different interpretation to the story, then I accept it."

The undeniably big boom in the Korean film industry in the last ten years is very encouraging, says Jee Woon. He thinks the reason international audiences are showing an interest in Korean films is that "for the past decade liberal voices have more of a chance to be heard. Within the country, cinema is a medium that appeals to the younger generations who have grown up with television. Maybe this has helped the industry grow and mature." Happy to talk about the complexities of Korean politics, Jee Woon has never made a film with political or historical references. Yet he says that all his films are political in the sense that they "are about moral choices and decisions. Politics are based on the same internal battles that the individual or the society fights. So in that sense all films are political."

FEST FORWARD

...with Angelike Contis and Elinda Labropoulou

Meet the director: Inés de Oliveira Cézár ("The Hours Go By")

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here's what Inés de Oliveira Cézár told us. Her film has its festival premiere at 8pm today. In it, a father and son go to the seaside for a day, while the mother of the family visits her ailing mother.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

Jean Luc Godard's "Notre musique", and Bunuel's "Los Olvidados" in big screen (restored copy).

What do you most love about the city, or neighborhood, you live?

Old houses, big trees, the moon through my window, my little balcony from where I can see the old railways, the distant sound of a train, the boys in their bicycles, the bridge crossing over the railways in a sunny afternoon, silent Sundays, flowers in spring.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Writing haikus.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

She is a dog (a setter). Her name is Cleopatra, but we call her "Cleo". She loves me and I love her too. We've been together for 13 years and although she's quite old, it seems that she still enjoys being alive. I admire her in a way.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

Susana Campos (Rene's mother in the film) was dying of a cancer disease during the shooting. It was a difficult and dangerous choice for both of us to follow our desire of making this film together, but we finally made it. She died 15 days after.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

Vincent Gallo, Brian Eno, Nick Drake, Claude Debussy (piano works - I love them), Elliot Scott, Schuman...

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

My next feature is based on "Iphigenia in Aulide", the Euripides tragedy. That is to say that Iphigenia is my favourite figure, but I must confess that I feel strangely attracted to Dionysius, probably the most inspiring God in Greek mythology. The most interesting figure of Greek philosophy is Heraclites - fits perfectly well with me.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

Coffee, any kind of coffee, is OK with me, but I also drink tea. Lapsang souchong tea is my favourite.

TODAY'S AGENDA

- And this festival's first surprise film iiiiiizzzzzz, or rather was at the Olympion cinema at midnight, "Wallace and Gromit in the Curse of the Were Rabbit". The animation film features double trouble Wallace and loyal dog Gromit, set out to discover the mystery behind the garden sabotage that plagues their village and threatens the annual giant vegetable growing contest. Members of the creative team will be available to discuss "Anti-pesto" methods today at the John Cassavetes theatre, Warehouse A, at 11.00.
- There's a tour-o-the-city (10am) and Warehouse C press conferences of Vittorio Storaro (11am), Greek directors (noon) and a round Mexican table (1am, Stavros Tornes cinema). Also taking the podium is Hellenic Radio Television (2pm). Later the fest honors Nico Papatakis at the Olympion (5.30pm) and Grigoris Grigoriou (10pm, T. Marketaki)

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr